

Forslag

til

Lov om private registre m. v.

Fremsat den 13. oktober 1977 af *justitsministeren*.

Kapitel 1.

Lovens anvendelsesområde.

§ 1. Systematisk registrering, der omfatter oplysninger om personers, institutioners, foreningers eller virksomheders private eller økonomiske forhold eller i øvrigt oplysninger om personlige forhold, som med rimelighed kan forlanges unddraget offentligheden, må kun finde sted efter reglerne i kapitel 2 og 3.

§ 2. Loven omfatter ikke registrering, der foretages for en offentlig myndighed, eller som i øvrigt omfattes af lov om offentlige myndigheders registre, jfr. dog kapitel 5.

Stk. 2. Loven omfatter endvidere ikke registrering, der alene finder sted i videnskabeligt eller statistisk øjemed eller til brug for personalhistoriske undersøgelser eller udgivelse af almindelige opslagsværker.

Kapitel 2.

Erhvervsvirksomheder m. v.

§ 3. Erhvervsvirksomheder, erhvervsdrivende, institutioner, foreninger og lignende må kun foretage registrering som nævnt i § 1 i det omfang, registreringen er et naturligt led i den normale drift af virksomheder m. v. af den pågældende art.

Stk. 2. Oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, seksuelle og strafbare forhold, om helbredsforhold, misbrug af nydelsesmidler og lignende må ikke registreres, medmindre det følger af anden lovgivning. Registrering må dog ske, såfremt

Lovforslag. Folketingsåret 1977-78.

Justitsmin. L. A. 1973-0131-10.

oplysningen er afgivet af den pågældende selv eller indhentet med hans samtykke, og der foreligger omstændigheder, hvor han må vide, at oplysningen vil blive registreret. Det er endvidere en betingelse, at det er nødvendigt for virksomheden m. v. at være i besiddelse af den pågældende oplysning for at muliggøre en berettiget varetagelse af virksomhedens eller andres tarv.

Stk. 3. Oprettelse af registre med henblik på at advare andre mod forretningsforbindelse med en registreret må kun finde sted efter forudgående tilladelse fra registertilsynet.

Stk. 4. Tilladelse efter stk. 3 kan betinges bl. a. af, at bestemte typer oplysninger ikke registreres samt af, at registeret helt eller delvis undergives reglerne i kapitel 3.

Stk. 5. Justitsministeren kan efter indhentet udtalelse fra registertilsynet fastsætte, at nærmere angivne registre helt eller delvis undergives reglerne i kapitel 3, og at bestemte typer oplysninger ikke må indgå i de pågældende registre.

§ 4. Registrerede oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, seksuelle og strafbare forhold, om helbredsforhold, misbrug af nydelsesmidler og lignende må ikke videregives uden samtykke fra den registrerede eller den, der handler på hans vegne, medmindre dette følger af anden lovgivning.

Stk. 2. Andre registrerede oplysninger må kun videregives uden den registreredes samtykke i det omfang, videregivelse uden så-

dant samtykke er et naturligt led i den normale drift af virksomheder m.v. af den pågældende art. Oplysninger om forhold, der ligger mere end 5 år tilbage, må dog ikke videregives uden samtykke, medmindre det er åbenbart, at det er af afgørende betydning for bedømmelsen af det forhold, som søges belyst, at oplysningen videregives, eller adgangen til videregivelse følger af anden lovgivning.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 2 gælder ikke for videregivelse, der alene finder sted til brug i videnskabeligt eller statistisk øjemed. I samme øjemed må der uanset bestemmelsen i stk. 1 ske videregivelse af oplysninger om helbredsforhold.

§ 5. Nægter virksomheden m. v. efter anmodning fra en registreret at slette eller berigtige oplysninger, der angives at være urigtige eller vildledende, eller at slette oplysninger, der ikke må registreres, eller har virksomheden ikke inden 4 uger besvaret en henvendelse herom fra den registrerede, kan den registrerede indbringe spørgsmålet for registertilsynet, der træffer afgørelse om, hvorvidt der skal foretages slettelse eller berigtigelse.

Stk. 2. Registertilsynet kan pålægge virksomheden at give skriftlig underretning om berigtigelsen til alle, der har modtaget oplysningen inden for de sidste 6 måneder før, den registrerede fremsatte sin anmodning over for virksomheden. Virksomheden skal samtidig give den registrerede meddelelse om, hvem der har modtaget underretning efter 1. pkt.

Kapitel 3.

Kreditoplysningsbureauer.

§ 6. Den, som ønsker at drive virksomhed med registrering af oplysninger til bedømmelse af økonomisk soliditet og kreditværdighed med henblik på videregivelse (kreditoplysningsbureau), skal inden virksomheden begynder, foretage anmeldelse til registertilsynet.

§ 7. Kreditoplysningsbureauer må kun registrere og videregive oplysninger, som efter deres art er af betydning for bedøm-

melse af økonomisk soliditet og kreditværdighed.

Stk. 2. Oplysninger som nævnt i § 3, stk. 2, må ikke registreres eller videregives.

Stk. 3. Oplysninger om forhold, der taler imod kreditværdighed, og som er mere end 5 år gamle, må ikke registreres eller videregives, medmindre det i det enkelte tilfælde er åbenbart, at forholdet er af afgørende betydning for bedømmelsen af den pågældendes økonomiske soliditet og kreditværdighed.

§ 8. Kreditoplysningsbureauer skal inden 4 uger efter registreringen give meddelelse til den, der første gang optages i registeret med oplysninger om andet end navn, adresse, stilling, erhverv eller oplysninger, der fremgår af Statstidende eller frit kan indhentes fra erhvervsregisteret. Meddelelsen skal indeholde oplysning om den registreredes adgang til at få oplysninger fra registeret efter bestemmelserne i § 9.

Stk. 2. Justitsministeren kan efter indhentet udtalelse fra registertilsynet fastsætte, at andre typer af oplysninger kan registreres uden, at der skal gives meddelelse efter stk. 1.

§ 9. Kreditoplysningsbureauet skal til enhver tid på begæring af den registrerede inden 4 uger meddele denne indholdet af de oplysninger og bedømmelser, bureauet har videregivet om den pågældende inden for de sidste 6 måneder, samt af de øvrige oplysninger, som bureauet på tidspunktet for begæringens fremsættelse har på kartotekskort, hulkort, magnetbånd eller på anden måde i bearbejdet form, herunder af foreliggende bedømmelser af den pågældende.

Stk. 2. Er bureauet i besiddelse af yderligere materiale om den registrerede, skal dette samtidig meddeles den pågældende med oplysning om materialets art samt om, at den registrerede kan få adgang til at gennemgå det ved personlig henvendelse til bureauet.

Stk. 3. Den registrerede kan ikke forlange at blive gjort bekendt med, hvorfra oplysningerne stammer.

Stk. 4. Den registrerede kan forlange, at bureauet giver meddelelse som nævnt i stk. 1 skriftligt. Justitsministeren fast-

sætter regler om betaling for skriftlige meddelelser.

§ 10. Oplysninger om økonomisk soliditet og kreditværdighed må kun meddeles skriftligt, jfr. dog § 9, stk. 1 og 2. Bureauet kan dog til abonnenter meddele summariske oplysninger mundtligt eller på lignende måde, såfremt spørgerens navn og adresse noteres og opbevares i mindst 6 måneder.

Stk. 2. Kreditoplysningsbureauers publikationer må kun indeholde oplysninger i summarisk form og kun udsendes til personer eller virksomheder, der abonnerer på meddelelser fra bureauet. Publikationerne må ikke indeholde oplysninger om de registreredes personnummer.

§ 11. Oplysninger eller bedømmelser, der viser sig urigtige eller vildledende, skal snarest muligt slettes af registret eller berigtiges.

§ 12. Er en oplysning eller bedømmelse, der viser sig urigtig eller vildledende, forinden blevet videregivet, skal bureauet straks give skriftlig underretning om berigtigelsen til den registrerede og til alle, der har modtaget oplysningen eller bedømmelsen inden for de sidste 6 måneder før, bureauet er blevet bekendt med forholdet. Den registrerede skal tillige have meddelelse om, hvem der har modtaget underretning efter 1. pkt.

§ 13. Henvendelser fra en registreret om slettelse eller berigtigelse af oplysninger eller bedømmelser, der angives at være urigtige eller vildledende, eller om slettelse af oplysninger, der ikke må registreres eller videregives, skal snarest og inden 4 uger efter modtagelsen besvares skriftligt af bureauet.

Stk. 2. Nægter bureauet at foretage den begærede slettelse eller berigtigelse, kan den registrerede inden 4 uger efter modtagelsen af bureauets svar eller efter udløbet af den i stk. 1 nævnte svarfrist, indbringe spørgsmålet for registertilsynet, der træffer afgørelse om, hvorvidt der skal foretages slettelse eller berigtigelse. Bestemmelsen i § 12 gælder tilsvarende.

Stk. 3. Bureauets svar skal i de i stk. 2 nævnte tilfælde indeholde oplysning om

adgangen til at indbringe spørgsmålet for registertilsynet og om fristen herfor.

§ 14. Overdragelse eller overgivelse i øvrigt af registre må kun ske til anmeldt kreditoplysningsbureau og skal anmeldes til registertilsynet uden ugrundet ophold.

Kapitel 4.

Adresserings- og kuverteringsbureauer.

§ 15. Virksomheder, der sælger adresser over grupper af personer, institutioner, foreninger eller virksomheder, eller som for tredjemand foretager kuvertering eller udsendelse af meddelelser til sådanne grupper, må kun registrere:

- 1) navn, adresse, stilling, erhverv,
- 2) oplysninger, der frit kan indhentes fra erhvervsregisteret, og
- 3) oplysninger om fritidsinteresser og lignende oplysninger, der danner grundlag for inddeling i alment anerkendte grupper.

Stk. 2. Oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, seksuelle og strafbare forhold, om helbredsforhold, misbrug af nydelsesmidler og lignende må ikke registreres. Justitsministeren kan fastsætte yderligere begrænsning i adgangen til at registrere bestemte typer af oplysninger.

§ 16. Bureauet skal i sine registre slette enhver, der fremsætter skriftlig begæring herom.

Stk. 2. Fremsættes begæringen over for den, der fremtræder som afsender, skal denne videresende begæringen til bureauet.

§ 17. Overlader foreninger og lignende medlemsfortegnelser til et bureau med henblik på udsendelse af meddelelser for foreningen m.v., må bureauet ikke uden foreningens samtykke videregive medlemsfortegnelsen til tredjemand eller benytte den til udsendelser af meddelelser for tredjemand.

Kapitel 5.

Edb-servicebureauer.

§ 18. Virksomheder, der for tredjemand, herunder for en offentlig myndighed, ud-

fører elektronisk databehandling af personoplysninger eller oplysninger som nævnt i § 1, skal forinden foretage anmeldelse til registertilsynet.

Stk. 2. Ved personoplysninger forstås oplysninger, som kan henføres til bestemte personer, selv om det forudsætter kendskab til personnummer, registreringsnummer eller lignende særlige identifikationer.

Stk. 3. Virksomheden må ikke uden samtykke fra ejeren af registeret anvende de modtagne oplysninger i andet øjemed end til udførelsen af den opgave, aftalen vedrører, eller lade oplysningerne opbevares eller bearbejdes hos andre eller i udlandet.

Stk. 4. Virksomheden skal træffe fornuddne sikkerhedsforanstaltninger mod, at oplysningerne misbruges eller kommer til uvedkommendes kendskab.

Kapitel 6.

Registrering og elektronisk databehandling i udlandet.

§ 19. Oplysninger, der efter § 3, stk. 2, ikke må registreres her i landet, må ikke indsamles med henblik på registrering i udlandet. Systematisk indsamling af oplysninger i øvrigt med henblik på registrering i udlandet må kun ske med registertilsynets tilladelse, for så vidt registreringen her i landet ville kræve anmeldelse til registertilsynet eller tilladelse efter denne lov.

Stk. 2. Registre, der indeholder oplysninger som nævnt i § 3, stk. 2, må kun overlades til elektronisk databehandling i udlandet efter forudgående tilladelse fra registertilsynet. Det samme gælder systematisk indsamling af oplysninger som nævnt i § 3, stk. 2, med henblik på elektronisk databehandling i udlandet. Bestemmelsen i 1. pkt. gælder dog ikke, hvis registeret alene befinder sig her i landet for at blive undergivet elektronisk databehandling.

Stk. 3. Tilladelse efter stk. 1 og 2 kan kun meddeles, når registertilsynet finder, at overladelsen ikke vil medføre en væsentlig forringelse af den beskyttelse af den registrerede, loven tilsigter at sikre.

Stk. 4. Justitsministeren kan til opfyldelse af internationale aftaler eller i øvrigt til fremme af internationalt samarbejde om regulering af den art af virksomhed, der

omfattes af loven, fastsætte, at bestemmelserne i stk. 1, 2. pkt. og stk. 2 ikke skal finde anvendelse i forhold til bestemte andre lande eller bestemte typer af registre.

Kapitel 7.

Tilsyn og straf m. v.

§ 20. Registertilsynet fører tilsyn med, at der ikke sker overtrædelse af loven eller bestemmelser, der er fastsat i medfør af loven.

Stk. 2. Tilsynet kan kræve enhver oplysning, der er af betydning for dets virksomhed herunder til afgørelse af, om et forhold falder ind under lovens bestemmelser.

Stk. 3. For så vidt angår virksomhed, der er anmeldelsespligtig eller omfattes af bestemmelserne i § 3, stk. 3, § 19, eller bestemmelser fastsat i medfør af § 3, stk. 5, har tilsynets medlemmer og personale til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til alle lokaler, hvorfra registeret administreres eller kan benyttes, samt til lokaler, hvor registeret eller de tekniske hjælpemidler opbevares eller anvendes.

§ 21. Registertilsynet kan meddele pålæg om, at registrering eller videregivelse, der ikke må finde sted efter denne lov, skal ophøre, og at eksisterende registre, der føres i strid med loven eller et i henhold hertil meddelt pålæg, skal slettes.

Stk. 2. Tilsynet kan pålægge en virksomhed m. v. at foretage slettelse eller berigtigelse af en oplysning, som ikke må registreres, eller som tilsynet finder urigtig eller vildledende.

Stk. 3. Tilsynet kan forbyde anvendelsen af en nærmere angiven fremgangsmåde i forbindelse med indsamling eller videregivelse af oplysninger, såfremt tilsynet finder, at den pågældende fremgangsmåde medfører en væsentlig risiko for, at der registreres eller videregives urigtige eller vildledende oplysninger, eller oplysninger som ikke må registreres eller videregives.

Stk. 4. Tilsynet kan pålægge virksomheden m. v. at foretage nærmere angivne kontrolforanstaltninger til sikring af, at der ikke er eller bliver registreret eller videregivet oplysninger, som ikke må registreres eller videregives, eller som er urig-

tige eller vildledende, samt foranstaltninger til sikring eller forebyggelse mod, at de registrerede oplysninger misbruges eller kommer til uvedkommendes kendskab.

§ 22. Justitsministeren kan til opfyldelse af internationale aftaler eller i øvrigt til fremme af internationalt samarbejde om kontrol med den art af virksomhed, der omfattes af loven, fastsætte regler, bl. a. om registertilsynets forhold til udenlandske tilsynsmyndigheder, om anmeldelsespligt, om slettelse af registre og om, at bestemmelsen i § 20, stk. 3, også finder anvendelse på anden virksomhed end nævnt i bestemmelsen.

§ 23. Registertilsynets afgørelser efter denne lov kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

§ 24. Registertilsynet kan fastsætte regler om form og indhold for anmeldelser og ansøgninger efter loven.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte regler om betaling af gebyr for anmeldelser og tilladelser efter loven.

§ 25. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde eller hæfte den, der:

1) overtræder § 3, stk. 2 og 3, § 4, stk. 1 og 2, § 5, stk. 2, 2. pkt., §§ 6 og 7, § 8, stk. 1, § 9, stk. 1, 2 og 4, §§ 10-12, § 13, stk. 1, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3, §§ 14-18, og § 19, stk. 1 og 2,

2) undlader at efterkomme registertilsynets afgørelse efter § 5, stk. 1, eller § 13, stk. 2, 1. pkt.,

3) undlader at opfylde registertilsynets krav efter § 20, stk. 2,

4) tilsidesætter en betingelse eller vilkår for en tilladelse i henhold til loven eller i henhold til forskrifter udstedt i medfør af loven, eller

5) undlader at efterkomme forbud eller påbud, der er meddelt i henhold til loven

eller i henhold til forskrifter udstedt i medfør af loven.

Stk. 2. I forskrifter, der udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes straf af enten bøde eller bøde eller hæfte for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne.

Stk. 3. Er en overtrædelse begået af et aktieselskab, andelselskab eller lignende, kan bødeansvar pålægges selskabet som sådant.

§ 26. Den, der driver eller er beskæftiget med virksomhed som nævnt i § 3, stk. 3, §§ 6 og 18, kan ved dom for strafbart forhold frakendes retten hertil, såfremt det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for misbrug. I øvrigt finder straffelovens § 79, stk. 1, 3. pkt., samt stk. 2 og 3 anvendelse.

Kapitel 8.

Ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelser.

§ 27. Loven træder i kraft den 1. juli 1978.

Stk. 2. Bestemmelsen i § 1, stk. 1, nr. 3, i lov nr. 63 af 3. marts 1948 om ydelse af juridisk bistand samt om incasso- og detektivvirksomhed m. v. ophæves.

§ 28. Kreditoplysningsbureauer, der eksisterer ved lovens ikrafttræden, og virksomheder, der ved lovens ikrafttræden udfører elektronisk databehandling for tredie-mand som nævnt i § 18, skal indgive anmeldelse senest 3 måneder efter lovens ikrafttræden.

Stk. 2. I forhold til personer og virksomheder m. v., der ved lovens ikrafttræden er registreret i et kreditoplysningsbureau, gælder reglen i § 8, stk. 1, første gang, der efter lovens ikrafttræden registreres oplysninger, hvorom der skal gives meddelelse.

Stk. 3. En virksomhed, der ved lovens ikrafttræden foretager registrering som nævnt i § 3, stk. 3, og den, der udøver virksomhed som nævnt i § 19, stk. 1 og 2, skal indgive ansøgning om tilladelse hertil senest 3 måneder efter lovens ikrafttræden.

§ 29. Loven gælder ikke for Færøerne.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

1. Formålet med lovforslaget er at sikre, at oplysninger om personers, institutioners, foreningers og virksomheders økonomiske og private forhold kun registreres af private i det omfang, denne registrering tjener anerkendelsesværdige interesser, og at de registrerede oplysninger opbevares og anvendes på betryggende måde.

Lovforslaget er en uændret genfremsættelse af det forslag til lov om private registre, der blev fremsat for folketinget den 16. marts 1977, og som ikke nåede at blive færdigbehandlet inden udgangen af folketingsåret. 1. behandlingen af lovforslaget er optrykt i Folketingstidende 1976/77 (2. samling) sp. 3527-3636. I forbindelse med genfremsættelsen har det været nødvendigt at ændre ikrafttrædelsesdatoen til den 1. juli 1978, jfr. lovforslagets § 27, stk. 1.

2. Justitsministeriet nedsatte den 9. september 1970 et udvalg, der fik til opgave at overveje de problemer vedrørende privates retsbeskyttelse, som er forbundet med oprettelse og brug af offentlige og private registre, navnlig under hensyn til den tekniske udvikling på dette område.

Udvalget afgav i 1973 en delbetænkning om private registre (nr. 687/1973), og i 1976 afgav udvalget den afsluttende betænkning om offentlige registre (nr. 767/1976). De to betænkninger indeholder lovudkast med bemærkninger. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til lovforslaget om offentlige myndigheders registre pkt. 2.

Det fremgår af betænkningen om de private registre, at udvalget har fundet, at indsamling og videregivelse af oplysninger om private personer, virksomheder m. v. i langt de fleste tilfælde tjener helt legitime interesser, men at det må erkendes, at den stadig mere omfattende registrering af oplysninger om enkeltpersoner og virksomheder, som finder sted i det moderne samfund, i forbindelse med en stadig mere udbredt anvendelse af elektronisk datateknik, har skabt en frygt i befolkningen for registreringsaktiviteterne og for, at de indsamlede oplysninger udnyttes på en måde, der krænker den personlige fred og frihed. Udgangspunktet for udvalgets overvejelser om privates retsbeskyttelse i forbindelse med oprettelse og brug af private registre tages herefter i en vurdering af på den ene side behovet for registrering og på den anden side de hermed forbundne risici for misbrug af oplysninger om enkeltpersoners eller virksomheders private forhold.

Systematisk registrering af oplysninger om private bør efter udvalgets opfattelse kun kunne foretages i det omfang, denne aktivitet tjener anerkendelsesværdige interesser. Der bør således ikke være adgang til at oprette databanker, dvs. større ansamlinger af oplysninger, medmindre disse registre dækker et anerkendelsesværdigt behov.

Lovudkastet i betænkningen om de private registre ligger i det væsentlige til grund for det foreliggende lovforslag. Lovudkastet er suppleret med regler om edb-servicebureauer og regler om data-transmission til udlandet. Udvalgets lovudkast i betænkningen om de offentlige registre danner grundlag for det lovforslag, der samtidig hermed er fremsat om offentlige myndigheders registre.

3. Hovedpunkterne i forslaget er følgende:

a. Systematisk registrering af oplysninger om personers, institutioners, foreningers og virksomheders private eller økonomiske forhold eller i øvrigt oplysninger om personlige forhold, som med rimelighed kan forlanges unddraget offentligheden, må kun finde sted i det omfang, det er tilladt efter lovforslagets kapitel 2-3. Lovforslaget indeholder således et generelt forbud mod, at privatpersoner i videre omfang foretager systematisk registrering af sådanne oplysninger. Uden for lovforslaget falder offentlige myndigheders registre og registre, der i øvrigt reguleres i lovforslaget om offentlige myndigheders registre, samt registre, der udelukkende anvendes i videnskabeligt eller statistisk øjemed eller til brug for udgivelsen af almindelige opslagsværker.

b. Efter lovforslagets kapitel 2 må *erhvervsvirksomheder, foreninger m. v.* registrere oplysninger og videregive dem til trediemand uden den registreredes samtykke i det omfang, registreringen og videregivelsen er et naturligt led i den normale drift af virksomheder m. v. af den pågældende art. Særligt følsomme oplysninger må dog som hovedregel ikke registreres eller videregives uden samtykke, medmindre der foreligger nærmere angivne betingelser.

Oprettelse af registre med henblik på at advare mod forretningsforbindelse med den registrerede må i alle tilfælde kun ske efter forudgående tilladelse fra registertilsynet, der kan fastsætte nærmere vilkår for tilladelsen.

En registreret kan kræve, at der foretages slettelse af urigtige eller ulovligt registrerede oplysninger. Vil en virksomhed ikke foretage slettelse, kan den registrerede indbringe spørgsmålet for register-

tilsynet, der træffer afgørelsen om slettelse og eventuelt pålægger virksomheden at berigtige oplysningen i forhold til trediemænd, der har modtaget den.

c. *Kreditoplysningsbureauer*, dvs. virksomheder, der registrerer oplysninger til bedømmelse af økonomisk soliditet og kreditværdighed med henblik på videregivelse, skal efter lovforslagets kapitel 3 anmeldes til registertilsynet. Bureauerne må kun registrere og videregive oplysninger, som efter deres art er af betydning for bedømmelse af økonomisk soliditet og kreditværdighed. Nærmere angivne oplysninger af særlig følsom art må ikke registreres. Kreditoplysningsbureauer skal oplyse en registreret om optagelsen i registeret, første gang der registreres andet end nærmere angivne almindelige, frit tilgængelige oplysninger. Den registrerede kan kræve at blive gjort bekendt med de oplysninger, der er registreret om ham (egenaces). Den registrerede kan endvidere kræve, at urigtige eller vildledende oplysninger slettes, samt at bureauet foretager berigtigelse af eventuelt videregivne urigtige oplysninger. Spørgsmål herom kan indbringes for registertilsynet.

d. *Adresserings- og kuverteringsbureauer*, der sælger adresser over grupper af personer og virksomheder, eller som foretager kuvertering eller udsendelse af meddelelser for trediemænd, må efter lovforslagets kap. 4 kun foretage registrering af oplysninger, der danner grundlag for inddeling i alment anerkendte grupper, og enhver kan kræve at blive slettet af bureauets registre.

e. *Edb-servicebureauer*, der behandler registre med personoplysninger m. v., skal efter lovforslagets kap. 5 anmeldes til registertilsynet. Bureauerne skal endvidere sørge for, at der træffes de fornødne foranstaltninger til sikring mod misbrug af oplysningerne.

f. *Registre*, der indeholder særlig følsomme oplysninger, må efter lovforslagets kap. 6 kun overlades til elektronisk databehandling i udlandet efter forudgående tilladelse fra registertilsynet, og kun såfremt overladelsen til udlandet ikke vil medføre en væsentlig forringelse af retsbeskyttelsen.

g. *Kontrol med overholdelse af loven* skal udføres af registertilsynet, der bl. a. får adgang til at kræve oplysningerne fra virksomhederne og adgang til at foretage uanmeldte kontrolbesøg i anmeldte eller tilladte virksomheders lokaler. Tilsynet skal endvidere kunne pålægge virksomhederne, at slette oplysninger, som ikke må registreres eller som tilsynet finder urigtige, at undlade at anvende bestemte fremgangsmåder i forbindelse med ind-

samling eller videregivelse, og at gennemføre sikkerhedsforanstaltninger til forebyggelse af misbrug m. v. af de registrerede oplysninger.

De nærmere regler om oprettelse m. v. af registertilsynet er placeret i lovforslaget om offentlige myndigheders registre.

Der er endvidere indsat regler, der gør det muligt at etablere samarbejde med andre landes registermyndigheder.

4. Det foreliggende lovforslag svarer for så vidt angår kapitel 1-4 i det væsentlige til lovudkastet i registerudvalgets betænkning, dog således, at bestemmelserne i kap. 2 er udbygget betydeligt og skærpet i forhold til betækningsudkastets kap. 4. Der kan derfor henvises til betænkningen med hensyn til de mere generelle overvejelser, der ligger til grund for lovforslaget.

5. Som anført under pkt. 2 indeholder lovforslaget i kapitel 6 regler, der er nye i forhold til betækningsudkastet, om en nærmere regulering af registrering og elektronisk databehandling i udlandet.

Om baggrunden for de foreslåede bestemmelser bemærkes følgende: Igennem de senere år har der på nationalt og internationalt plan været foretaget overvejelser om en nærmere regulering af den overførelse af data over landegrænserne, der finder sted i forbindelse med bearbejdning og brug af edb-registre, - ofte omtalt som international data-transmission. På grund af udviklingen inden for datateknikken og telekommunikationen må det forventes, at der i langt videre omfang end nu vil blive tilvejebragt muligheder for datatransmission over landegrænserne. En ubegrænset adgang til datatransmission over landegrænserne kunne føre til, at lande, hvis lovgivning ikke fastsætter regler til beskyttelse af privatlivets fred, kunne virke tiltrækkende på virksomheder m. v., således at deres databehandlingsopgaver blev henlagt til sådanne »dataparadiser«. Det ville i første omfang indebære en forringelse af den beskyttelse af privatlivets fred, der var tilsigtet med den pågældende nationale lovgivning. Det kunne samtidig medføre, at den nationale dataservice- og datamaskinindustri ville blive hæmmet i sin udvikling og dermed på længere sigt indebære en risiko for, at en voksende andel af den elektroniske databehandling, der i stigende omfang vil blive anvendt i forbindelse med offentlig administration og i det private erhvervsliv til produktions- og lagerstyring, planlægning, regnskabsvæsen m. v., ville blive overført til udlandet og udført dér. En sådan udvikling indebærer en betydelig risiko. Internationale forhold kunne medføre, at det blev umuligt at få udført den elek-

troniske databehandling eller i det hele taget at kunne benytte de registre, der befinder sig i udlandet, og dette kunne lamme dele af eller eventuelt hele den offentlige sektor eller erhvervslivet. Denne udvikling ville derfor foruden at medføre økonomiske konsekvenser, fordi servicearbejdet og produktionen af maskiner og programmer ville blive udført uden for landets grænser, tillige kunne indebære en trussel mod den nationale sikkerhed i vid forstand.

I lande, der har indført eller overvejer at indføre lovgivning, der indebærer en mere intensiv offentlig kontrol med og regulering af registeraktiviteter, har det da også i en vis udstrækning været overvejet, om der var behov for at sikre sig mod den omgåelse, der består i, at registeraktiviteterne overflyttes til andre lande, hvor kontrollen er mindre intensiv og omkostningerne derfor tilsvarende mindre. Nogle lande har fundet det nødvendigt, både af retssikkerhedsmæssige og konkurrence-mæssige grunde, i den nationale lovgivning at indsatte udtrykkelige bestemmelser om begrænsning i adgangen til datatransmission over landegrænser. Som eksempel kan nævnes bestemmelsen i § 11 i den svenske datalov, hvoraf fremgår, at datainspektionens tilladelse kræves for at overlade en personoplysning til elektronisk databehandling i udlandet, og at denne tilladelse kun vil blive meddelt, såfremt overladelsen ikke indebærer en risiko for utilbørlig krænkelser af den pågældendes integritet.

Spørgsmålet er som anført også overvejet på internationalt plan.

I Europarådet nedsattes i november måned 1976 en ekspertgruppe under komitéen for juridisk samarbejde, der har fået til opgave at overveje en regulering herunder eventuelt i form af en konvention med minimumsregler til nærmere regulering af de nationale regler om integritetsbeskyttelse i forbindelse med elektronisk databehandling. En sådan fælles standard hos de industrialiserede lande ville muliggøre en friere datatransmission, uden at indebære en risiko for integritetskrænkelser i forhold til de enkelte landes borgere.

I OECD har spørgsmålet været behandlet igennem en årrække. Ud over retssikkerhedsproblemerne har man i overvejelserne navnlig beskæftiget sig med de økonomiske aspekter, der ligger i den internationale datatransmission. I disse overvejelser indgår navnlig de enkelte landes økonomiske og sikkerhedsmæssige behov for en datasevice- og en datamaskinindustri. Også inden for OECD er der netop nedsat en arbejdsgruppe, der skal arbejde videre med problemerne.

I EF har Kommissionen på henstilling fra Europa-Parlamentet taget spørgsmålet op og i 1976 nedsat en arbejdsgruppe bl. a. med henblik på at overveje, om der er behov for en selvstændig regulering i EF.

Ved en rekommandation i 1972 henstillede Nordisk Råd til regeringerne i de nordiske lande at stræbe efter, at der opnås enighed om virkningen af de regler, der agtes gennemført om private personregistre. Der henvises i denne forbindelse til side 8-10 i betænkningen om de private registre. På grundlag af den videre udvikling i de nordiske lande, hvor den svenske datalov trådte i kraft den 1. juli 1974, og der i Danmark og Norge fremkom udvalgsbetænkninger med udkast til datalove, fremkom der i oktober måned 1975 et medlemsforslag i Nordisk Råd om en nordisk konvention om ensartede regler om tilladelse til oprettelse m. v. af edb-registre med personoplysninger. På det nordiske justitsministermøde også i oktober måned 1975 blev det besluttet at nedsætte en fælles nordisk arbejdsgruppe med den opgave, at foretage en kortlægning af, hvilke former for datatransmission af persondata, der finder sted mellem de nordiske lande, at analysere de problemer af retlig art, der opstår i forbindelse med denne datatransmission, og at stille forslag om, hvordan lovgivningen i de enkelte lande bør tilpasses med henblik på en løsning af disse problemer. Arbejdsgruppen har i sin beretning konkluderet, at det ikke er muligt og i øvrigt heller ikke nødvendigt med henblik herpå at søge gennemført en ensartet lovgivning i hvert af de nordiske lande. Efter arbejdsgruppens opfattelse kan der tilvejebringes en tilfredsstillende ramme for den fortsatte datatransmission mellem de nordiske lande ved gennemførelse af nationale love, der opfylder visse mindstekrav med hensyn til integritetsbeskyttelse, og som åbner mulighed for gennemførelsen af et administrativt samarbejde mellem de enkelte landes tilsynsmyndigheder.

Efter justitsministeriets opfattelse indebærer adgangen til datatransmission over landegrænserne som anført retssikkerhedsmæssige problemer og på længere sigt også økonomiske og nationale sikkerhedsproblemer. De sidstnævnte problemgrupper vedrører imidlertid ikke alene persondata, men alle former for elektronisk databehandling og må derfor løses i en bredere sammenhæng. Justitsministeriet har i dette lovforslag alene medtaget regler, der regulerer personbeskyttelsen i forbindelse med datatransmission.

De foreslåede regler i kapitel 6 indeholder et generelt forbud mod datatransmission af de særlige følsomme data til udlandet, medmindre registertil-

synet meddeler tilladelse. Der er endvidere medtaget bestemmelser, der til opfyldelse af internationale aftaler og samarbejde gør det muligt administrativt at fravige tilladelseskravet i forhold til bestemte lande. Disse bestemmelser skal ses i sammenhæng med forslaget § 22, hvorefter der bl. a. kan fastsættes regler om registertilsynets samarbejde med andre landes registermyndigheder og om tilsynets særlige beføjelser i forhold til registre, der er datatransmitteret fra sådanne lande. De nævnte bestemmelser er drøftet i den nævnte nordiske arbejdsgruppe, der har fundet dem tilstrækkelige til at skabe grundlag for en friere udveksling af persondata mellem de nordiske lande.

6. I en udtalelse over forslaget til lov om private registre og betænkningen om offentlige registre har forbrugerombudsmanden henstillet, at der i loven om private registre indføres et generelt forbud mod anvendelse af personnumre i erhvervmæssige forhold, såvel i enkeltstående tilfælde som ved oprettelse af registre. Som en subsidiær løsning foreslår forbrugerombudsmanden, at der medtages en bestemmelse om, at det ikke ved salg af eller tilbud om tjenesteydelser overfor forbrugere er tilladt at stille krav om oplysning af forbrugernes personnummer, samt at det forbydes en erhvervsvirksomhed, der er i besiddelse af oplysning om personnummer, at overlade disse til andre, medmindre der foreligger tilladelse fra nummerets indehaver.

Justitsministeriet har imidlertid ikke ment at burde stille forslag om gennemførelse af et absolut forbud imod, at private virksomheder, foreninger m. v. anvender personnumre. Et sådant forbud måtte i hvert fald forekomme mindre velbegrunder, for så vidt angår tilfælde, hvor den pågældende frivilligt har afgivet sit personnummer. Hertil kommer, at en gennemførelse af de foreliggende lovforslag om private registre, henholdsvis offentlige registre, vil begrænse private erhvervsvirksomheders muligheder for på anden måde at komme i besiddelse af enkeltpersoners personnumre. Bestemmelsen i det foreliggende lovforslags § 4 vil således indebære, at videregivelse af større ansamlinger af personnumre uden indehavernes samtykke normalt ikke vil kunne foretages som et naturligt led i den normale drift af almindelige erhvervsvirksomheder m. v., medmindre det f. eks. sker i forbindelse med salget af den pågældende virksomhed, således at kunderegisteret med personnumre eller lignende registreringer indgår i overdragelsen. Der henvises endvidere til bestemmelsen i lovforslagets § 10, stk. 2. Herudover medfører bestemmelsen i § 16 i lovforslaget om offentlige myndigheders registre, at private virksomheder, der

kommer i besiddelse af personnumre i forbindelse med en medvirken til løsning af en offentlig myndigheds opgaver, f. eks. under medvirken ved kildeskatte-administrationen, ikke uden videre må anvende personnumrene i deres egen virksomhed. Det følger endelig af det af indenrigsministeren fremsatte forslag til lov om ændring af lov om folkeregistrering, at man ikke på nuværende tidspunkt har villet følge registerudvalgets indstilling om, at give private erhvervsvirksomheder en udvidet adgang til at få oplysninger om enkeltpersoners personnumre efter nærmere aftale med det centrale personregister (CPR).

Tilbage bliver herefter i det væsentlige spørgsmålet om, hvorvidt der bør fastsættes nærmere regler om, i hvilket omfang en erhvervsvirksomhed må afkræve en medkontrahent, herunder en forbruger, hans personnummer som en betingelse for at indgå aftale med den pågældende. Bestemmelser herom synes dog i givet fald ikke at burde placeres i registerlovgivningen, idet de efter deres indhold snarere vedrører almindelige markedsføringsforhold. I den tidligere nævnte udtalelse har forbrugerombudsmanden da også givet udtryk for den opfattelse, at det muligt må anses for stridende mod god markedsføringsskik at stille krav om oplysning om personnummer, idet der ikke foreligger en rimelig eller forretningsmæssig velbegrunder forbindelse mellem en så rent personlig oplysning som et personnummer og indgåelse af købekontrakt, oprettelse af sparekassekonto osv. Efter justitsministeriets opfattelse vil en endelig stillingtagen til behovet for en udtrykkelig regulering af dette forhold kunne afvente den videre udvikling på dette område.

7. Lovforslagets gennemførelse vil medføre udgifter for det offentlige i forbindelse med registertilsynets virksomhed. Om omfanget af disse udgifter henvises til bemærkningerne til lovforslaget om offentlige myndigheders registre.

8. Registerudvalgets lovudkast i betænkning om private registre har været forelagt præsidenten for østre landsret, præsidenten for vestre landsret, præsidenten for sø- og handelsretten, præsidenten for Københavns byret, præsidenten for Århus by- og herredsret, Den danske Dommerforening, Foreningen af dommerfuldmægtige i Danmark, Foreningen af politimestre i Danmark, Advokatrådet, indenrigsministeriet, Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen i Danmark, Den almindelige danske Lægeforening, arbejdsministeriet, Landsorganisationen i Danmark, Dansk Arbejdsgiverforening, administrationsdepartementet, Danmarks Sta-

istik, handelsministeriet, Forbrugerrådet, Statens Husholdningsråd, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Assurandør-Societet, Danske Bankers Fællesrepræsentation, Danmarks Sparekasseforening, Fællesforening for Danmarks Brugforeninger, Butikshandelens Fællesråd, Grosserer-Societet, Håndværksrådet, Industrirådet, Stormagasinerne Fællesråd, EDB-rådet, Databehandlingsforeningen, Foreningen af danske edb-servicebureauer, Almindelig kredit- og kontooplysning A/S, Creditreformforeningen for Danmark, Dansk revisionsselskab A/S, Inden- og udenrigs kreditnævn A/S, Købmandsstandens oplysningsbureau A/S, Oplysnings- og incassobureauet Bona, Oplysningsforeningen for handel og håndværk i Slagelse og omegn, Ribers Kredit Information A/S, H. Hyldahl A/S, Tefka Direkte Reklame A/S.

På grundlag af de indhentede høringsvar udarbejdede justitsministeriet i efteråret 1976 et nyt udkast, som har været forelagt samtlige ministerier, Foreningen af politimestre i Danmark, politidirektøren, rigspolitichefen, rigsadvokaten, direktoratet for kriminalforsorgen, Advokatrådet, Landsorganisationen i Danmark, Dansk Arbejdsgiverforening, Forbrugerrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Assurandør-Societetet, Den danske Bankforening, Danmarks Sparekasseforening, Fællesforeningen for Danmarks Brugforeninger, Butikshandelens Fællesråd, Grosserer-Societet, Håndværksrådet, Industrirådet, Stormagasinerne Fællesråd, Provins-handelskammeret, EDB-rådet, Databehandlingsforeningen, Foreningen af danske edb-servicebureauer, Købmandsstandens Oplysningsbureau A/S, H. Hyldahl A/S, Tefka Direkte Reklame A/S, Dansk Organisation af Detailhandelskæder, Dansk Direkte Reklameforening, Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen i Danmark, Københavns kommune, Frederiksberg kommune, hovedstadsrådet, forbrugerombudsmanden, Fællesrådet for danske tjenestemand- og Funktionærorganisationer, Akademikernes Centralorganisation.

*Bemærkninger til
lovforslagets enkelte bestemmelser.*

Til § 1.

Bestemmelsen angiver lovens almindelige anvendelsesområde og svarer med enkelte mindre ændringer til § 1 i betænkningssudkastet. Efter bestemmelsen må systematisk registrering af visse typer oplysninger kun finde sted efter reglerne i lovens kapitel 2 og 3. I loven anvendes udtrykkene

systematisk registrering og registre om enhver systematiseret opbevaring af oplysninger, hvad enten der er tale om maskinelle opbevaringsformer som magnetbånd, plader m. v., eller om manuelle kortoteker og lignende. Også systematiserede opbevaringsformer, der efter traditionel sprogbrug ikke opfattes som registre, er omfattet af loven. Det gælder f. eks. opbevaring af oplysninger i en samling aktmapper, der er opbygget efter et bestemt system. Ved at stille krav om, at registreringen skal være *systematisk*, er præciseret, at loven ikke omfatter enkeltstående eller mere tilfældige registreringer.

De, der er beskyttet af loven, er personer, institutioner, foreninger og virksomheder. Udenfor falder offentlige myndigheder. Beskyttelsen af privatlivets fred i relation til registeraktiviteter er således med hensyn til, hvem der er beskyttet, i overensstemmelse med reglerne i § 264 d i straffeloven om privatlivets fred.

De interesser, der beskyttes efter bestemmelsen, er *økonomiske forhold eller private forhold*. Udtrykket »private forhold« er også anvendt i straffelovens § 264 d, der hermed sigter dels til »rent hjemlige forhold«, dels til »andre privatlivet tilhørende forhold, som med rimelig grund kan forlanges unddraget offentligheden«. Det er således navnlig interne familieforhold, seksualforbindelser, visse private stridigheder og sygdomme m. v. Loven bør imidlertid også omfatte visse personlige forhold, som måske ikke i alle tilfælde sprogligt synes direkte dækket af ordene »private forhold«, som f. eks. personnumre og idømte straffe. Derfor medtages i § 1 også *personlige forhold, som med rimelig grund kan forlanges undraget offentligheden*. Uden for loven falder således f. eks. registre, der alene indeholder oplysninger om navne, adresser og lignende, jfr. dog kapitel 4. Det er dog en forudsætning, at et sådant register ikke fremtræder i en sådan sammenhæng, at der derigennem gives oplysninger om de registrerede, som er omfattet af lovens bestemmelser.

Efter § 1 må systematisk registrering kun finde sted efter reglerne i kapitel 2 og 3, der dels tillader erhvervsvirksomheder, foreninger m. v. at foretage nærmere angivne registreringer og dels foretager en nærmere regulering af kreditoplysningsbureauernes adgang til registrering. Loven forbyder således, at *privatpersoner* foretager systematisk registrering af oplysninger, der er omfattet af loven, medmindre registreringen er undtaget fra loven i medfør af § 2, stk. 2, om registrering i videnskabelig eller statistisk øjemed eller til brug for personalhistoriske undersøgelser m. v.

Til § 2.

Til stk. 1.

Efter denne bestemmelse undtages registreringer, der foretages for en offentlig myndighed, og registre, der i øvrigt er omfattet af lov om offentlige myndigheders registre, således som denne lovs anvendelsesområde er fastlagt i den nævnte lovs § 1, stk. 1, og § 2, jfr. § 3.

Undtaget fra loven er således alle registreringer, der foretages for en offentlig myndighed. Dette gælder, uanset om registreringerne rent faktisk foretages af en privat virksomhed, når det sker til brug for en offentlig myndighed, og uanset om registreringerne svarer til aktiviteter inden for den private sektor, f. eks. offentlige myndigheders lønmodtagerregistre.

Undtaget er endvidere edb-registre med personoplysninger, der føres for selskaber, institutioner, foreninger m. v., der ikke i sig selv kan henregnes til den offentlige forvaltning, men som af vedkommende minister i medfør af § 2 i loven om de offentlige myndigheders registre er henført under denne lov.

Til stk. 2.

Efter bestemmelsen, der med sproglige ændringer svarer til betænkningssudkastets § 2, stk. 2, undtages registrering af oplysninger, som foretages i *videnskabeligt øjemed*. Undtagelsen er begrundet i hensynet til den frie videnskabelige forskning. Hertil kommer, at oplysninger af den i § 1 nævnte art, som indsamles i videnskabeligt øjemed, i almindelighed kun videregives (publiceres) i statistisk bearbejdet form eller i øvrigt således, at der i rimeligt omfang er tilsikret de personer, der er omfattet af undersøgelsen, anonymitet.

Endvidere undtages registrering af oplysninger, der *alene* foretages i *statistisk øjemed*. Det forhold, at der foretages statistiske uddrag af registre, der indeholder de i § 1 nævnte oplysninger, men som i øvrigt anvendes til andre formål, medfører således ikke, at de pågældende registre falder uden for loven. Registrering i statistisk øjemed er undtaget, uanset om de statistiske uddrag kan sige at tjene videnskabelige formål. Kravet om, at registreringen skal ske i *statistisk øjemed*, indebærer, at oplysningerne udelukkende gøres tilgængelige i statistisk bearbejdet form, hvilket bl. a. medfører, at der tilsikres de personer m. v., der indgår som grundlag for undersøgelsen, anonymitet. Der vil i mange virksomheder m. v. være afgørende behov for at indsamle private oplysninger i statistisk øjemed f. eks. som led i prognoser. Inddrages sådanne

oplysninger samtidig i virksomhedens sædvanlige registre, bliver de omfattet af loven.

Endelig undtages efter stk. 2 registrering af oplysninger til brug for *personalhistoriske undersøgelser* og udgivelse af *almindelige opslagsværker*. Aktiviteter af denne art foretages ofte i videnskabelig øjemed, men forekommer også som mere interessebetonet beskæftigelse eller som egentlig erhvervsudøvelse. Udgivelse af sædvanlige handlekskalendere og lokale vejvisere vil i øvrigt oftest falde uden for loven, allerede fordi der ikke registreres oplysninger, som er omfattet af § 1.

Til kapitel 2.

Bestemmelserne i dette kapitel har karakter af fællesregler for en lang række registeraktiviteter, der finder sted i erhvervsvirksomheder, foreninger, institutioner, og lignende med vidt forskellige formål for øje. Da der ikke for øjeblikket skønnes at være behov for en mere indgående regulering af hovedparten af denne registeraktivitet, har reglerne til dels karakter af standarder, der tillader de former for registreringer, som i almindelighed finder sted i virksomheder af den pågældende art.

Uden for kapitlet falder den virksomhed, der omfattes af reglerne i kapitel 3 om kreditoplysningsbureauer, og kapitel 4 om adresserings- og kuverteringsbureauer.

Bestemmelserne i kapitlet omfatter som anført i § 3, stk. 1, erhvervsvirksomheder, erhvervsdrivende, institutioner og foreninger, herunder faglige sammenslutninger, politiske foreninger og religiøse samfund. Reglerne gælder således for alle former for erhvervsudøvelse, f. eks. også liberale erhverv som læge, advokat og revisor. Ordene »og *lignende*« sigter til foretagender, der ikke med sikkerhed kan rubriceres under de øvrige betegnelser. Når betegnelsen *virksomheder m. v.* anvendes i lovens øvrige bestemmelser, sigtes der herved til alle, der er nævnt i § 3, stk. 1.

Kapitel 2 omfatter de aktiviteter, der er reguleret i betænkningssudkastets kapitel 4. Ændringen i forhold til udkastet består i det væsentlige i, at der er foretaget en nærmere angivelse af, under hvilke betingelser der må foretages registrering og videregivelse af oplysninger af særlig ømtålelig karakter. Der er endvidere fastsat krav om tilladelse for registre, der oprettes med henblik på at advare mod forretningsforbindelse med den registrerede, og endelig er der foretaget nogle mindre ændringer med hensyn til berigtigelse.

Til § 3.

Til stk. 1 og 2.

Bestemmelsen i § 3, stk. 1, svarer med enkelte sproglige ændringer til § 16, stk. 1, i betænkningssudkastet og angiver sammen med stk. 2, i hvilket omfang erhvervsvirksomheder m. v. må foretage registreringer af oplysninger som nævnt i § 1. Efter § 3, stk. 3, kræves endvidere registertilsynets tilladelse til oprettelse af visse nærmere angivne registre.

Bestemmelserne i § 3, stk. 1 og 2, regulerer alene registrering af oplysninger til *internt brug*, og spørgsmålet om, i hvilket omfang der må ske videregivelse til trediemand af registrerede oplysninger, reguleres nærmere i forslagets § 4. Overladelser af registrerede oplysninger til en revisor, advokat og lignende eller til opbevaring eller maskinel bearbejdning i et edb-servicebureau, der alene anvender oplysningerne i forbindelse med en arbejdsopgave for virksomheden, er ikke videregivelse i lovens forstand. Det samme gælder i forhold til et kuverteringsbureau, jfr. herved forslagets § 17.

Efter bestemmelsen i § 3, stk. 1, må virksomheder m. v. foretage registrering af oplysninger som nævnt i § 1 i det omfang, registreringen er et naturligt led i den normale drift af virksomheder m. v. af den pågældende art, og bestemmelsen har således karakter af en retlig standard. Det er derfor ikke muligt på udtømmende måde generelt at angive, hvilke oplysninger en virksomhed m. v. må registrere. Virksomhederne vil således altid være berettiget til at registrere oplysninger, i det omfang det er nødvendigt for at kunne opfylde krav i den offentligretlige lovgivning, herunder f. eks. skatte- og dagpengelovgivning. I øvrigt må spørgsmålet afgøres ud fra en samlet vurdering i hvert enkelt tilfælde.

Bestemmelsen i § 3, stk. 2, er ny i forhold til betænkningssudkastet. Justitsministeriet har fundet det påkrævet, at det i selve lovtæksten præciseres, at oplysninger af den art, der er angivet i bestemmelsen, som hovedregel *ikke* må registreres, medmindre det følger af anden lovgivning. Som følge af, at bestemmelserne i kapitel 2 omfatter alle former for virksomheder, foreninger m. v., er det endvidere fundet nødvendigt, at der i begrænset omfang skabes hjemmel til iøvrigt at foretage registrering af de pågældende oplysninger. Efter bestemmelsen i 2. pkt. er betingelserne for at kunne registrere oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, seksuelle og straffbare forhold, om helbredsforhold, misbrug af nydelsesmidler og lignende, foruden at registreringen falder inden for rammerne af § 3, stk. 1, at oplysningen er afgivet

at den pågældende selv eller indhentet med hans samtykke, og det er sket under omstændigheder, hvor han må vide, at oplysningen vil blive registreret. Det vil navnlig være tilfældet, hvor den pågældende direkte har givet samtykke til registrering, men det vil også kunne fremgå af selve situationen, at oplysningen bliver registreret. Det vil således f. eks. gælde i tilfælde, hvor der sker indmeldelse i patientforeninger, foreninger for seksuelle minoriteter, politisk foreninger, religiøse samfund o. l. Det vil endvidere være tilfældet, når den pågældende f. eks. giver oplysninger til en læge i forbindelse med en behandling. Det er endvidere en betingelse, at det i det enkelte tilfælde er nødvendigt for virksomheden ikke blot at få den pågældende oplysning, men at være i besiddelse af den, og registreringen endvidere er begrundet i hensynet til at muliggøre en berettiget varetagelse af virksomhedens eller andres tarv.

Almindelige erhvervsvirksomheder vil således normalt ikke opfylde de særlige betingelser i stk. 2 for at kunne foretage de nævnte registreringer.

Opregningen i bestemmelsen er ikke gjort udtømmende. Andre oplysninger, der vedrører rent personlige forhold, som ganske kan ligestilles med de anførte, vil være omfattet af bestemmelsen.

Til belysning af, hvilke registre det for tiden vil være naturligt for de fleste erhvervsvirksomheder at oprette og benytte, kan nævnes: *personaleregistre, kunderegistre, leverandørregistre og registre over konkurrenter.*

Et personaleregister må normalt kun indeholde sådanne oplysninger, som er nødvendige for en forsvarlig og rationel administration, bl. a. navn, adresse, CPR-nummer, stilling i virksomheden, faglige kvalifikationer, indkomst- og skatteoplysninger, oplysninger om sygedage m. v., men f. eks. ikke oplysninger om politisk eller religiøst tilhørsforhold. Medfører f. eks. en ansats religiøse tilhørsforhold krav om særlig behandling med hensyn til arbejdstid o. l., vil det normalt også være mere præcist at registrere indholdet af disse krav frem for årsagen – det religiøse tilhørsforhold.

Et *kunderegister* må ud over identifikationsoplysninger og gruppeinddelinger normalt kun indeholde oplysninger om vareleverancer og betalingsforhold. Om kontokunder, kredittkøbere eller forretningsforbindelse i øvrigt må virksomheden naturligvis registrere oplysninger til belysning af de gældendes økonomiske soliditet og kreditværdighed m. v. Sådanne oplysninger vil normalt blive meddelt af den pågældende selv som betingelse for levering af den pågældende ydelse. F. eks. vil pengeinstitutter ofte som betingelse for långivning for-

F. t. l. om private registre.

lange løbende orientering om en virksomheds forhold, bl. a. ved indsendelse af regnskaber. Virksomhederne må dog også være berettiget til at registrere oplysninger om kreditværdighed, som de indhenter fra andre end den pågældende selv, f. eks. fra kreditoplysningsbureauer. Også i *leverandørregistre* må der efter omstændighederne kunne registreres økonomiske oplysninger og andre oplysninger, f. eks. produktionsoplysninger, som kan være til støtte for virksomheden ved planlægning og ordreplacering m. v. Registrering af oplysninger om *konkurrenter* vil efter omstændighederne også kunne foretages, idet det f. eks. kan være helt legitimt at følge med i de pågældendes afsætningsforhold, prispolitik m. v.

I erhvervsvirksomheder vil der ud over de nævnte almindelige registreringstyper findes en lang række mere specielle registeraktiviteter, som er et naturligt led i den normale drift af vedkommende type virksomhed. Det gælder f. eks. ejendomsmægleres registre over køberemner, kunsthändleres registrering af ejere af bestemte billeder og de ovenfor nævnte patientregistre m. fl.

For så vidt angår *fagforeninger, arbejdsgiver- og branchesammenslutninger* må spørgsmålet om omfanget af de registreringer, der må finde sted, ligeledes afgøres på grundlag af en konkret vurdering af, hvad der er et naturligt led i den normale drift af vedkommende organisation. Inden for denne gruppe må der registreres oplysninger om organisationens personale og medlemmer. Der må endvidere kunne foretages registrering af oplysning om andre personer og virksomheder m. v. i det omfang, oplysningerne er af betydning for organisationen, f. eks. til brug for lønforhandlinger, prisfastsættelser o. l. Såfremt det er et led i en almindelig og sædvanlig servicevirksomhed over for medlemmerne, kan organisationen endvidere registrere oplysninger f. eks. om de ansatte hos medlemmerne med henblik på videregivelse af oplysningerne til medlemmerne, i det omfang det kan ske efter reglerne i forslaget § 4. Sådanne registre vil dog efter omstændighederne tillige være omfattet af bestemmelsen i § 3, stk. 3, se nærmere herom nedenfor under bemærkningerne til denne bestemmelse.

Til stk. 3 og 4.

Efter justitsministeriets opfattelse er det påkrævet at fastsætte nærmere regler om registre, der oprettes med henblik på at advare andre imod forretningsforbindelser med den registrerede. Bestemmelsen i betænkningssudkastets § 20 indeholder begrænsede regler om egen acces for så vidt angår

denne type af registre. Efter justitsministeriets mening bør det overlades til registertilsynet i hvert enkelt tilfælde at afgøre, om oprettelsen af et sådant register tjener anerkendelsesværdige interesser, og i bekræftende fald at give individuelle forskrifter med hensyn til registerets brug.

I registertilsynets bedømmelse af, om en ansøgning bør imødekommes, må navnlig indgå en vurdering af registerets formål i forhold til den risiko for krænkelse af privatlivets fred, som oprettelse og brugen af registeret kan medføre. Registertilsynet vil kunne betinge tilladelsen af, at bestemte typer oplysninger ikke registreres, og at registeret undergives alle eller en del af reglerne i kapitel 3. Der vil således navnlig kunne stilles betingelse om, at der skal gives meddelelse til den registrerede om registreringen, at en registreret har ret til at gøre sig bekendt med indholdet af registeret, og at videregivne, urigtige oplysninger skal berigtiges i forhold til trediemand. Der kan endvidere fastsættes særlige sikkerhedsforanstaltninger og stilles sådanne andre vilkår, som i hvert enkelt tilfælde skønnes nødvendige. Det vil f. eks. kunne være, at registeret ikke underkastes elektronisk databehandling, at oplysninger skal slettes efter en vis tid, eller at der skal gives de registrerede meddelelse om, fra hvem oplysningerne stammer.

Det afgørende for, om et register omfattes af bestemmelsen, er, at registeret er oprettet med henblik på videregivelse. At der jævnligt sker videregivelse af oplysninger fra et register, der primært er oprettet med et andet formål, medfører ikke, at registeret bliver omfattet af § 3, stk. 3. Omfattet af bestemmelsen vil derimod f. eks. være det checkmisbrugerregister, der føres af Den danske Bankforening og forsikringsbranchens fællesregistreringer vedrørende forsikringsøgende, der frembyder en særlig risiko.

Bestemmelserne i forslaget § 3, stk. 2, og § 4, stk. 1, vil indebære, at disse registre ikke vil kunne indeholde oplysninger om bl. a. straffbare forhold eller helbredsoplysninger, medmindre den registrerede har givet samtykke.

Justitsministeriet har ikke fundet det nødvendigt at medtage en regel, der svarer til betænkningssudkastets § 20, stk. 3, hvorefter der ikke skal være adgang til egen acces til oplysninger om løn- og ansættelsesforhold, der registreres af arbejdsgiver- eller lønmodtagerorganisationer, eller helbredsoplysninger afgivet af læger. Registertilsynet må i forbindelse med fastsættelsen af betingelserne for tilladelsen til oprettelse af det pågældende register foretage en konkret bedømmelse af, i hvilket om-

fang de registrerede skal afskæres fra egenaces. I den bedømmelse vil bl. a. indgå den pågældende organisations behov for hemmeligholdelse af oplysningerne og hensynet til den registrerede selv.

Til stk. 5.

På grund af de meget forskelligartede registreringer m. v., som bestemmelserne i kapitel 2 omfatter, er det ikke fundet muligt at gøre bestemmelserne mere præcise og konkrete. Det kan derfor ikke udelukkes, at der opstår registreringsaktiviteter, der falder uden for § 3, stk. 2 og 3, og som på grund af deres karakter kan skabe risiko for misbrug af oplysninger om enkeltpersoners eller virksomheders private forhold og derfor bør kunne reguleres nærmere fra det offentlige side. Justitsministeriet har derfor fundet det rimeligt at medtage en bemyndigelsesbestemmelse i § 3, stk. 5, der i det væsentlige svarer til betækningsudkastets § 16, stk. 3. Efter bestemmelsen kan justitsministeren efter indhentet udtalelse fra registertilsynet fastsætte regler om, at nærmere angivne arter af registre skal undergives reglerne i kapitel 3, og eventuelt at bestemte typer oplysninger ikke må indgå i de pågældende registre.

Til § 4.

Bestemmelsen regulerer adgangen til at videregive oplysninger fra de i § 3, stk. 1 og 2, nævnte registre.

Ved videregivelse forstås, at oplysningen overlades til trediemand. En forenings eller en sammenslutnings overladelse af oplysninger til foreningens medlemmer henholdsvis sammenslutningens deltagere er videregivelse i lovens forstand. Det samme gælder overladelse af oplysninger fra et aktieselskab til et andet selskab inden for en koncern. Som anført under bemærkningerne til § 3, stk. 1, vil overladelsen af oplysninger til et edb-servicebureau eller til andre, der foretager en bearbejdning af oplysningerne for ejeren af registeret eller i øvrigt anvender oplysningerne i forbindelse med udførelse af arbejde for denne, derimod normalt ikke være videregivelse. Det er dog naturligvis i så fald en betingelse, at servicevirksomheden kun må benytte oplysningerne i forbindelse med den pågældende arbejdsopgave. Anvender servicevirksomheden alligevel et overladt register til andet uden samtykke fra ejeren af registeret, vil servicevirksomheden efter omstændighederne dermed have oprettet sit eget register. Oprettelsen heraf må bedømmes efter bestemmelserne i § 3 og en eventuel videregivelse fra dette register efter § 4. Særlig for

adresserings- og kuverteringsbureauerne gælder forslagens § 17 og for edb-servicebureauerne forslagens § 18, stk. 3.

Efter bestemmelsen i § 3, stk. 2, må oplysninger om race, religion og hudfarve, om politiske, seksuelle og strafbare forhold, om helbredsforhold, misbrug af nydelsesmidler og lignende normalt ikke registreres uden den pågældendes samtykke. En adgang til at videregive sådanne oplysninger uden udtrykkeligt eller stiltiende samtykke fra den registrerede må give anledning til væsentlige betænkeligheder, og justitsministeriet har derfor fundet det påkrævet at indsætte som *stk. 1* et udtrykkeligt krav om samtykke fra den registrerede som betingelse for videregivelse af disse meget følsomme oplysninger. Der kan dog undtagelsesvis forekomme bestemmelser i lovgivningen, der gør en videregivelse nødvendig, uden at det bør kræves, at der i sådanne tilfælde skal foreligge samtykke fra de registrerede. Som eksempel kan nævnes bestemmelser i lovgivningen om lægers pligt til at anmelde nærmere angivne forhold til sundhedsmyndighederne, og arbejdsgiveres pligt til at oplyse om helbredsforhold efter ulykkesforsikrings- og arbejdsmiljølovgivningen.

Efter bestemmelsen i *stk. 2, 1. pkt.*, der for så vidt svarer til § 16, stk. 2, i betækningsudkastet, må videregivelse af andre oplysninger kun ske, når den registrerede giver sit samtykke hertil, eller i det omfang videregivelsen er et naturligt led i den normale drift af virksomheder af den pågældende art. Bestemmelsen har ligesom forslagens § 3, stk. 1, karakter af en standard. Uanset at der i bestemmelserne anvendes samme udtryk, betyder det ikke, at oplysningerne, der er registreret med hjemmel i § 3, stk. 1, også altid må videregives. Efter § 4, stk. 2, er det selve *videregivelsen* – og ikke blot *registreringen* – der skal være et naturligt led i den normale drift.

Hvornår en videregivelse af oplysninger uden den registreredes samtykke opfylder betingelserne i bestemmelsen i § 4, stk. 2, 1. pkt., må bero på en konkret vurdering, men visse generelle retningslinier kan dog gives. Erhvervsvirksomheder må f. eks. på forespørgsel videregive oplysninger om en ansat til en anden virksomhed, hvori den pågældende søger ansættelse. Ligeledes må oplysninger om forløbet af kreditforhold videregives til trediemand – f. eks. et kreditoplysningsbureau – såfremt dette sker som led i et samarbejds- eller kontraktforhold. Dette vil f. eks. være tilfældet, når kreditoplysningsbureauet foretager incasso for virksomheden eller som modydelse for de nævnte oplysninger afgiver soliditetsoplysninger om per-

soner eller virksomheder, som vedkommende virksomhed påtænker at etablere forretningsforbindelse med. Det vil endvidere være et naturligt led i den normale drift af erhvervsvirksomheder m. v. at videregive oplysninger til brancheorganisationer til brug ved ydelse af serviceforanstaltninger og varetagelsen af fællesinteresser for branchen.

For så vidt angår oplysninger om forhold, der ligger mere end 5 år tilbage, bestemmes det i *stk. 2, 2. pkt.*, at videregivelse af sådanne oplysninger ikke må finde sted, medmindre det er åbenbart, at det er af afgørende betydning for bedømmelsen af det forhold, som søges belyst, at oplysningen videregives, eller adgangen til videregivelse følger af anden lovgivning. Det er således efter bestemmelsens første led ikke tilstrækkeligt at selve oplysningen er af afgørende betydning for bedømmelsen af det pågældende forhold. Det er en betingelse, at det er åbenbart, at selve *videregivelsen* er af afgørende betydning. Kan således den, der ønsker forholdet belyst, ved henvendelse til den registrerede selv på betryggende måde få den pågældende oplysning, må der normalt ikke ske videregivelse fra et register. Det må på denne baggrund antages, at der for almindelige virksomheder kun yderst sjældent vil være adgang til at videregive oplysninger om forhold, der ligger mere end 5 år tilbage. Det følger af sagens natur, at visse statusoplysninger f. eks. fødselsdata og ægteskabelig stilling ikke er genstand for forældelse.

Efter forslaget § 25 kan overtrædelse af bestemmelserne i § 4, *stk. 1 og 2*, straffes. Er en virksomhed derfor i tvivl om, hvorvidt videregivelse af en oplysning må finde sted, bør virksomheden enten søge at indhente den registreredes samtykke til videregivelsen eller eventuelt forelægge spørgsmålet for registertilsynet.

Efter bestemmelsen i *stk. 3* gælder begrænsningerne i *stk. 2* i adgangen til at videregive oplysninger ikke, når videregivelsen sker til brug i videnskabeligt eller statistisk øjemed. I samme øjemed kan der uanset bestemmelsen i *stk. 1* ske videregivelse af oplysninger om helbredsforhold.

For virksomheder eller erhvervsdrivende, der er underkastet tavshedspligtsforskrifter i den øvrige lovgivning, som f. eks. læger og advokater, finder disse regler anvendelse ved siden af forslaget § 4.

Til § 5.

Efter bestemmelsen kan den, der mener sig registreret med oplysninger, der ikke må registreres, eller med oplysninger, der er urigtige eller vildledende, rette henvendelse til virksomheden og begære de pågældende oplysninger slettede eller be-

rigtigede. Afslår virksomheden eller undlader den at besvare henvendelsen, kan den registrerede indbringe spørgsmålet for registertilsynet, der træffer afgørelse i sagen. Tilsynet kan endvidere pålægge virksomheden at foretage en berigtigelse i forhold til de trediemænd, der har modtaget den urigtige eller vildledende oplysning. Registertilsynet må ved afgørelsen af, om der skal ske berigtigelse i forhold til trediemænd, navnlig foretage en vurdering af, i hvilket omfang den pågældende urigtige eller vildledende oplysning må antages at kunne medføre risiko for gene i forhold til den registrerede.

Hertil kommer, at videregivelse af urigtige eller vildledende oplysninger efter omstændighederne vil kunne udløse et erstatningsansvar efter dansk rets almindelige erstatningsregler og eventuelt godtgørelse efter bestemmelsen i § 15 i ikrafttrædelsesloven til straffeloven.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til § 19 i betækningsudkastet. Justitsministeriet har ikke fundet det rimeligt, som efter betækningsudkastets § 18, at pålægge virksomhederne som en strafsanktioneret pligt at foretage slettelse af oplysninger og eventuel berigtigelse alene på grundlag af en henvendelse fra den registrerede. Det må antages, at en virksomhed normalt vil foretage slettelse eller berigtigelse af registeret, når den bliver gjort bekendt med, at en oplysning er urigtig eller vildledende, og at virksomheden bl. a. som følge af et eventuelt erstatningsansvar normalt vil foretage en berigtigelse i forhold til trediemænd, når ændringen ikke er uvæsentlig. Det vil dog formentlig undertiden forekomme, at den registreredes henvendelse ikke er underbygget eller så vanskelig at vurdere, at virksomheden vil få meget vanskeligt ved at afgøre, om kravet om slettelse m. v. er berettiget. I sådanne situationer forekommer det af principielle grunde mindre heldigt, såfremt virksomheden kunne blive mødt med strafansvar i tilfælde, hvor virksomheden har skønnet forkert og undladt at efterkomme kravet.

Til kapitel 3.

Bestemmelserne i kapitlet omfatter kreditoplysningsbureauvirksomhed, hvorved forstås *virksomhed med registrering af oplysninger til bedømmelse af økonomisk soliditet og kreditværdighed med henblik på videregivelse*. Bestemmelserne svarer i det væsentlige til kapitel 2 i betækningsudkastet. Bestemmelserne omfatter alene registre, der er oprettet med henblik på videregivelse af oplysninger om økonomisk soliditet og kreditværdighed.

Videregivelse af sådanne oplysninger fra registre, der ikke er oprettet med henblik på videregivelse, falder således ikke ind under reglerne i kapitel 3, men vil være omfattet af reglerne i kapitel 2. Ved siden af de egentlige kreditoplysningsbureauer giver navnlig pengeinstitutterne kreditoplysninger i et ikke ringe omfang. Der kan i den forbindelse henvises til beskrivelsen af pengeinstitutternes kreditoplysningsaktiviteter på side 35 f. og 48 f. i betænkningen om de private registre. Det har på den baggrund været overvejet, hvorvidt andre former for kreditoplysningsvirksomhed – herunder navnlig pengeinstitutternes – end den, der udføres af de egentlige kreditoplysningsbureauer, burde reguleres nærmere i loven. Justitsministeriet har imidlertid ligesom udvalget fundet, at der næppe for tiden synes at være et behov herfor. Justitsministeriet har i den forbindelse bl. a. lagt vægt på de forhold, der er anført af Danske Bankers Fællesrepræsentation i skrivelse af 11. oktober 1972 til registerudvalget, der er optrykt som bilag XII i betænkningen om private registre, herunder at pengeinstitutterne i forvejen er underkastet offentligt tilsyn i medfør af bank- og sparekasseloven. Såfremt det viser sig, at der forekommer misbrug i forbindelse med kreditoplysningsvirksomhed, der ikke er omfattet af kapitel 3, vil bestemmelsen i § 3, stk. 5, kunne give hjemmel til en nærmere regulering af aktiviteterne.

En kontrol med kreditoplysningsbureauerne kan tænkes udformet på flere måder, jfr. således side 41 i registerudvalgets betænkning om de private registre. Justitsministeriet kan tiltræde udvalgets forslag om en kontrolordning, der bygger på en kombineret offentlig og privat indsigt i bureauernes virksomhed.

Den foreslåede ordning bygger på et krav om anmeldelse om oprettelse af et kreditoplysningsbureau til registertilsynet i forbindelse med regler, der giver de registrerede adgang til at blive gjort bekendt med, hvad der er registreret om dem og en pligt for bureauerne til at foretage berigtigelse af urigtige eller vildledende oplysninger.

Til § 6.

Bestemmelsen, der med enkelte sproglige ændringer svarer til § 4, stk. 1, i betænkningens udkastet, angiver, hvilke registervirksomheder der omfattes af kapitel 3.

Ordene »driver virksomhed med« er indsat for at præcisere, at bestemmelsen ikke omfatter virksomheder eller andre, der i enkeltstående tilfælde eller lejlighedsvis skaffer sig, registrerer og videregiver soliditetsoplysninger til konkrete formål,

f. eks. advokater. Derimod er det ikke herved tilset at begrænse bestemmelsen til kun at omfatte registreringsaktiviteter, der drives som traditionelle erhvervsvirksomheder, f. eks. som enkeltmandsfirmar eller aktieselskaber. Også f. eks. foreninger, der registrerer og videregiver soliditetsoplysninger til medlemmerne, vil efter omstændighederne være omfattet af bestemmelsen. Derfor er bestemmelsen heller ikke formuleret således, at kun registreringsvirksomheder, der sælger oplysninger til *udenforstående*, er omfattet. Kriteriet er alene, at den pågældende indsamler og registrerer soliditetsoplysninger *med henblik på videregivelse*.

Selv om virksomheden tillige og måske som hovedformål driver anden form for erhvervsvirksomhed, f. eks. incassovirksomhed, bringer dette ikke virksomheden uden for kapitel 3, hvis betingelserne i § 6 er opfyldt.

Efter bestemmelsen skal den, der ønsker at drive denne form for virksomhed, forinden indgive anmeldelse herom til registertilsynet. Efter forslaget § 24, stk. 1, skal registertilsynet kunne fastsætte regler om, hvilken form og indhold en sådan anmeldelse skal have. Tilsynet vil på grundlag af anmeldelsen kunne vurdere, om virksomheden opfylder lovens krav, eller om tilsynet med hjemmel i bestemmelsen i § 21 eventuelt skal pålægge virksomheden at foretage ændringer af aktiviteterne. Den, der ønsker at påbegynde en sådan virksomhed, vil også inden virksomheden rent faktisk påbegyndes, kunne anmode registertilsynet om en udtalelse om, hvorvidt en påtænkt aktivitet efter tilsynets opfattelse vil være i overensstemmelse med lovens bestemmelser.

Til § 7.

I denne bestemmelse, der i det væsentlige svarer til § 5 i betænkningens udkastet, fastlægges, *hvilke typer* af oplysninger der må registreres og videregives af kreditoplysningsbureauerne.

Efter *stk. 1* må *kun oplysninger, som efter deres art er af betydning for bedømmelse af økonomisk soliditet og kreditværdighed registreres m. v.* Det betyder bl. a., at et bureau ikke som led i kreditoplysningsvirksomheden kan indsamle oplysninger til belysning af f. eks. personers faglige evner m. v. og dermed virke som en art »ansættelsesnævn« for private virksomheder. Oprettelse af registre med sådanne formål vil dog kunne ske med hjemmel i forslaget § 3. Reglerne i § 7 forhindrer naturligvis ikke, at en virksomhed ved ansættelse af personale beder et kreditoplysningsbureau udtale sig om en ansøgers økonomiske soliditet eller kreditværdighed.

I *stk. 2* er indført et absolut forbud mod at registrere eller videregive oplysninger som nævnt i § 3, *stk. 2*, om *race, religion og hudfarve, om politiske, seksuelle og strafbare forhold, om helbredsforhold, misbrug af nydelsesmidler og lignende*. Der er således i det væsentlige tale om oplysninger, som allerede efter *stk. 1* ikke må registreres og videregives. At man desuagtet har fastsat forbudet i *stk. 2* og herved fjernet enhver fortolkningstvivil omkring disse præcist angivne oplysninger, skyldes, at der er tale om oplysninger af rent personlig karakter, hvis registrering ikke blot vil være i strid med hensynet til det enkelte menneskets frihed, men også med det ønske om at beskytte minoritetsgrupper, som anses for væsentligt i det moderne demokrati. Det må imidlertid erkendes, at oplysninger om strafbare forhold, helbredsforhold og om misbrug af nydelsesmidler m. v. kan være af betydning for bedømmelsen af økonomisk soliditet og kreditværdighed. Justitsministeriet har dog i modsætning til et flertal i registerudvalget, jfr. side 43 f. og 65 f. i betænkningen men i lighed med et mindretal fundet, at sådanne oplysninger er af så personlig karakter, at det er forbundet med alvorlige betænkkeligheder at tillade, at oplysninger herom registreres og videregives af private oplysningsbureauer. Hertil kommer, at oplysninger af den pågældende art for en dels vedkommende ofte vil være præget af et meget subjektivt skøn, og at de pågældende forhold typisk vil give sig udslag i manglende betalingsevne, og oplysninger herom vil i givet fald kunne registreres og videregives.

I *stk. 3* bestemmes, at oplysninger om forhold, der taler imod kreditværdighed, og som er mere end 5 år gamle, ikke må registreres eller videregives, medmindre det i det enkelte tilfælde er åbenbart, at forholdet er af afgørende betydning for bedømmelsen af den pågældendes økonomiske soliditet og kreditværdighed.

Bestemmelsen svarer til § 8 i betænkningssudkastet. Objektive oplysninger, som f. eks. identifikationsoplysninger, bør ifølge sagens natur ikke være genstand for forældelse og er ikke omfattet af bestemmelsen. Der ses heller ikke at være behov for en forældelsesregel vedrørende oplysninger, der er »positive« for den pågældende. Adgangen til i meget begrænset omfang at registrere eller videregive oplysninger om forhold, der er mere end 5 år gamle, er medtaget, fordi navnlig visse former for betalingsstandsning, som f. eks. konkurs, efter omstændighederne fortsat kan være så relevante for den økonomiske bedømmelse, at der bør være adgang til at videregive oplysningen om forholdet også ud over 5-årsfristen.

En oplysning, der er »forældet« efter denne bestemmelse, må ikke af bureauet benyttes som grundlag for en bedømmelse, selv om selve oplysningen ikke herved videregives.

Til § 8.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til § 7, *stk. 1*, i betænkningssudkastet.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at den registrerede bliver bekendt med, at han er optaget i et kreditoplysningsbureaus register. Dette kendskab er en forudsætning for, at den registrerede kan gøre sig bekendt med, hvilke oplysninger der er registreret, og dermed føre kontrol med, at oplysningerne er rigtige, og med, at bureauet ikke foretager registreringer i strid med loven.

Efter *stk. 1* skal kreditoplysningsbureauet give enhver, der registreres, *meddelelse om, at vedkommende er optaget i bureauets register*. Underretning kan dog undlades, når der alene er tale om registrering af oplysninger om navn, adresse, stilling, erhverv, eller oplysninger, der fremgår af Statstidende, herunder Tingbladet, eller frit kan indhentes fra det centrale erhvervsregister. Efter § 11 i lov nr. 151 af 24. april 1975 om erhvervsregisteret kan enhver fra erhvervsregisteret få oplysning om nærmere angivne erhvervsdrivendes og erhvervsvirksomheders »registreringsnumre, navn, adresse, beliggenhed, ejerform og art, herunder brancher, samt andre i erhvervsregisteret optagne oplysninger, der i henhold til særlig lovbestemmelse er gjort offentlig tilgængelig«. Der er her tale om oplysninger, som den registrerede i almindelighed ikke har nogen særlig interesse i at kontrollere, idet de enten ikke er af særlig privat karakter eller endog er offentligt tilgængelige i henhold til særlige lovbestemmelser. Ovennævnte typer oplysninger vil normalt senere blive suppleret med andre oplysninger til belysning af økonomisk soliditet og kreditværdighed. Når dette sker, skal bureauet imidlertid meddele den pågældende, at han er optaget i registeret.

Efter bestemmelsen i *stk. 2* kan justitsministeren fastsætte yderligere undtagelser fra reglen i første punktum om underretning ved første registrering. Baggrunden herfor er, at der muligvis på et senere tidspunkt findes andre almene type-oplysninger, som er af en sådan karakter, at der ikke er grund til at bebyrde bureauerne med at give meddelelse til de registrerede om optagelse i registeret.

I praksis forekommer det ofte, at bureauerne i anledning af en konkret forespørgsel eller i forbindelse med registrering af en oplysning om f. eks. udstedelse af næringsbrev retter henvendelse til

den registrerede for at få supplerende oplysninger om ham. Denne henvendelse vil kunne gøre det ud for underretning efter bestemmelsen.

I registerudvalgets betænkning om private registre drøftes på side 68 ff., om der er behov for en sådan regel om underretning af den registrerede. Et mindretal finder, at bestemmelsen er overflødig og unødvendig belastende for kreditoplysningsbureauerne.

Justitsministeriet har i overensstemmelse med registerudvalgets flertal fundet det rimeligt, at de registrerede underrettes om, at de er optaget i et kreditoplysningsbureaus register. I den forbindelse har det været overvejet, om der burde foreslås andre løsninger med hensyn til underretning af den registrerede. Det er således overvejet at pålægge bureauerne pligt til at underrette den registrerede, hver gang der registreres nye oplysninger om den pågældende, eller at den registrerede skulle have underretning hver gang eller første gang, der videregives oplysninger, og herunder om hvilke oplysninger der er videregivet. De to førstnævnte løsninger ville imidlertid blive væsentligt mere byrdefulde for bureauerne, og det må forekomme tvivlsomt, i hvilket omfang den tredje løsning vil være mere betryggende i forhold til den registrerede. Justitsministeriet har derfor ment at burde blive stående ved den af registerudvalgets flertal foreslåede løsning.

Til § 9.

Bestemmelsen svarer i det væsentlige til § 7, stk. 2-5, i betænkningssudkastet.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at den registrerede kan kontrollere de oplysninger, der er registreret og videregivet om ham, således at han om nødvendigt kan få oplysningerne slettet eller rettet efter reglerne i § 13.

Bureauet skal ikke efter bestemmelsen i § 8 på noget tidspunkt af egen drift give meddelelse om indholdet af oplysningerne. Men efter *stk. 1* skal kreditoplysningsbureauet altid på den registreredes begæring inden 4 uger meddele ham de oplysninger, der på tidspunktet for begæringens fremsættelse findes på kartotekskort, hulkort, magnetbånd eller på anden måde i bearbejdet form. Såfremt bureauets register består af aktmapper med sammendrag af oplysninger med særskilte bilag, skal indholdet af disse sammendrag således meddeles den pågældende. Derimod skal mappens bilag ikke gengives, men den registrerede skal i henhold til *stk. 2* have underretning om materialets art, ligesom det skal tilkendegives ham, at han kan få lejlighed til at gennemse det ved henvendelse til bu-

reauet. Dette baggrundsmateriale kan f. eks. være avisudklip vedrørende den pågældende, notater med oplysninger om vedkommende fra bureauets forretningsforbindelser, regnskabsmateriale eller andre oplysninger meddelt af den registrerede selv.

Efter *stk. 1* skal den registrerede foruden registerets oplysninger også have meddelelse om eventuelt foreliggende bedømmelser, og indholdet af besvarelser på forespørgsler skal ligeledes meddeles ham. Herved kan den registrerede sikre sig, at der ikke er videregivet urigtige oplysninger om ham. Derimod har han ikke krav på at få oplysning om, hvem oplysningerne er videregivet til. I det omfang, hvori de oplysninger, der er videregivet af bureauet, er rigtige, har den registrerede næppe særlig interesse i at få oplyst forespørgerens identitet, hvorimod forespørgerne ofte har en forretningsmæssig interesse i anonymitet. Hvor de oplysninger, som er videregivet af bureauet, er urigtige, har den registrerede en så væsentlig interesse i at få oplyst, hvem der har modtaget oplysningerne, at hensynet til modtagerens ønske om anonymitet findes at burde vige, jfr. således forslaget § 12, 2. pkt. Dette beror på, at den registrerede i denne situation vil kunne lide et økonomisk tab, såfremt han ikke får adgang til at optage kontakt med forespørgeren. Det er endvidere af betydning i de tilfælde, hvor den registrerede skal vurdere sit tab til brug for et eventuelt erstatnings-søgsmål.

De registeroplysninger, der i henhold til *stk. 1* skal meddeles, er dem, der findes på *begæringstidspunktet* og ikke på *svartidspunktet*. Dette skyldes, at henvendelsen fra en registreret kan være begrundet i en mistanke om, at en urigtig oplysning er registreret, og selve henvendelsen ville da ofte føre til en registerberigtigelse, uden at det blev opklaret; om en urigtig oplysning har været registreret, hvilket kan have betydning for et eventuelt senere erstatningssøgsmål. Navnlig gennem edb-teknikken er det blevet muligt meget hurtigt at ændre registerindholdet, uden at det »efterlader spor«.

Efter *stk. 3* er kreditoplysningsbureauet uanset reglerne i *stk. 1* og *2* ikke pligtigt at oplyse den registrerede om, hvorfra oplysningerne om ham er modtaget. Dette gælder således også i tilfælde, hvor den registrerede får lejlighed til at gennemse dokumenter i bureauets aktmappe.

Hovedsynspunktet bag bestemmelsen er, at der skabes bedre muligheder for at få fyldestgørende oplysninger, såfremt man beskytter bureauernes kilder og dermed lader bureauerne alene bære ansvaret for, at deres oplysninger og vurderinger er

rigtige. Det må formentlig antages, at et krav om, at bureauerne skal oplyse den registrerede om, af hvem oplysningerne er meddelt, vil gøre det meget vanskeligt for bureauerne at komme i besiddelse af andet end offentligt tilgængelige oplysninger som følge af den traditionelle opfattelse med hensyn til diskretion, der antages at gælde i dele af erhvervslivet.

Registertilsynet vil i øvrigt efter forslaget § 21, stk. 3 og 4, kunne forbyde anvendelse af en bestemt fremgangsmåde i forbindelse med indsamling, såfremt den indebærer en væsentlig risiko for, at der registreres urigtige eller vildledende oplysninger, eller pålægge virksomheden kontrolforanstaltninger med hensyn til, om sådanne oplysninger registreres eller videregives.

Den registrerede kan efter *stk. 4* kræve, at hans begæring besvares skriftligt af bureauet. Justitsministeren fastsætter efter bestemmelsen regler om betaling for skriftlige meddelelser.

Det er overvejet, om der burde gives den registrerede adgang til at få den skriftlige meddelelse uden betaling. En sådan adgang ville imidlertid føre til, at enhver kunne få en gratis kreditoplysning om sig selv, hvilket igen eventuelt kunne føre til, at det ved indgivelsen af ansøgninger om ansættelse, lån, kreditkøb eller lignende forhold blev almindeligt at stille krav om vedlæggelse af egen kreditoplysning.

Det er derfor blevet foretrukket, at der gives den registrerede mulighed for at vælge mellem gratis mundtligt herunder telefonisk svar eller skriftligt svar mod et rimeligt vederlag.

Vederlaget tænkes fastsat således, at det må antages at afholde fra spekulation i den registreredes adgang til at kræve skriftlige oplysninger om sig selv. Det vil eventuelt kunne fastsættes, at den første skriftlige underretning skal være gratis, og at der heller ikke skal betales for skriftlige meddelelser i tilfælde, hvor den registrerede ikke har fremsat krav om skriftligt svar.

Til § 10.

Bestemmelsen svarer med enkelte ændringer til § 6 i betænkningssudkastet.

I denne bestemmelse fastsættes nærmere regler om, hvorledes kreditoplysningsbureauerne må videregive oplysninger.

Videregivelse kan tænkes at ske i skriftlig eller mundtlig form og kan omfatte brug af tekniske hjælpemidler. Den skriftlige form omfatter meddelelser på papir, magnetbånd, mikrofilm og lignende, som er af permanent karakter. Den mundtlige form omfatter også meddelelser afgivet telefo-

nisk. Sidestilles hermed må anvendelsen af data-skærm og lignende, hvor meddelelserne har en ikke-permanent karakter. Efter forslaget skal oplysningerne som hovedregel meddeles forespørgeren *skriftligt*. Herved sikres fornødent bevis for, hvad der er oplyst til trediemand, hvilket er et nødvendigt led i den kontrol m. v., der etableres efter reglerne i §§ 8–13. Bestemmelsen i § 9, stk. 1, om adgang for en registreret til at blive gjort bekendt med indholdet af afgivne oplysninger forudsætter således, at bureauerne opbevarer genparten eller lignende af afgivne oplysninger eller bedømmelser.

Et ufravigeligt krav om skriftlighed er for så vidt at foretrække, men det kan dels være meget bekosteligt for bureauerne, dels være i strid med nugældende praksis, hvorefter bureauerne i vidt omfang besvarer telefoniske forespørgsler fra abonnenter og dermed efterkommer erhvervslivets behov for hurtigt at kunne få oplysningerne.

Der er som regel tale om meddelelse af kortfattede enkeltoplysninger, f. eks. om, hvorvidt en registreret er under konkurs, har næringsbrev eller ejer fast ejendom. Sådanne oplysninger kan aflæses umiddelbart i bureauets register; som enhver registreret har acces til i henhold til § 9, stk. 1. På den baggrund foreslås bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt., hvorefter *kortfattede oplysninger* kan meddeles mundtligt til abonnenter, såfremt spørgerens navn og adresse noteres og opbevares i mindst 6 måneder.

Notering af navn og adresse på spørgeren er nødvendig af hensyn til de i §§ 12 og 13 fastsatte regler om berigtigelse af urigtige eller vildledende oplysninger. Halvårsfristen er begrundet i, at forespørgere normalt kun vil benytte nytil indhentede oplysninger som grundlag for kreditværdigheds-vurderinger, hvorfor der i en berigtigelsessituation ikke vil være grund til at foretage berigtigelse i relation til meget gamle besvarelser. Endvidere vil spørgsmålet om, hvorvidt en oplysning er korrekt eller ej, normalt blive aktuelt ret kort efter videregivelsen, hvis der overhovedet er anledning til at rejse det. Der henvises i øvrigt til den tilsvarende tidsfrist i § 9, stk. 1.

Efter *stk. 2* må kreditoplysningsbureauet kun udsende publikationer, såfremt det sker til abonnenter, og publikationerne kun indeholder oplysninger i *summerisk form*. Mange kreditoplysningsbureauer udsender i dag med mellemrum publikationer, der i kort skematisk form giver oplysninger om næringsdrivende til abonnenter. Med ordene »i summerisk form« sigtes til kortfattede fællesoplysninger af bestemte typer, der som regel er opstillet i skemaform og tit besvaret med »ja« eller »nej«.

Foruden navn og adresse er der tale om oplysninger om f. eks. etableringsår, omsætningens størrelse, kreditværdighedsklasse, om vedkommende er under konkurs, eller om vedkommende ejer fast ejendom og lignende oplysninger.

Efter justitsministeriets opfattelse bør det fortsat være muligt for kreditoplysningsbureauerne at udsende publikationer med oplysninger i summarisk indhold til faste abonnenter. For de registrerede er det for så vidt en betryggelse, at der er tale om et ret.»åbent« register, men oplysningerne er dog ofte af så privat karakter, at en egentlig offentliggørelse ville kunne føles som en krænkelse af den private fred. Derfor bestemmes i stk. 2, at sådanne publikationer kun må udsendes til abonnenter, og offentligt salg må således ikke finde sted. Offentligt salg vil ikke blot foreligge ved salg f. eks. via boglader og kiosker, men også ved salg til enhver direkte fra bureauet.

Publikationerne må efter 2. pkt. der er nyt, ikke indeholde oplysninger om de registreredes personnumre. Baggrunden for bestemmelsen er, at der ikke på denne måde bør gives en generel adgang til videregivelse af større ansamlinger af personnumre.

Til § 11.

Bestemmelsen svarer med sproglige ændringer til § 9, 1. pkt., i betænkningssudkastet.

Bestemmelsen omhandler alle tilfælde, hvor bureauet af egen drift eller på foranledning af den registrerede eller en trediemand bliver bekendt med, at en oplysning eller en bedømmelse er urigtig eller vildledende. I sådanne tilfælde skal bureauet snarest muligt berigtige registeret.

Bestemmelsen omhandler alene oplysninger, der er optaget i registeret, og som siden viser sig urigtige eller vildledende. Det følger allerede af bestemmelsen i § 7, at et kreditoplysningsbureau ikke må registrere eller videregive oplysninger, som bureauet ved er urigtige eller vildledende.

Vildledende er også oplysninger, der isoleret betragtet er rigtige, men som i den sammenhæng, hvori de findes eller bliver videregivet, medfører risiko for, at modtageren får en urigtig opfattelse af de pågældende forhold. En korrekt oplysning om, at en registreret ikke har gjort indsigelser imod en fordring, der herefter er sendt til incasso, vil f. eks. efter omstændighederne kunne give et urigtigt billede af den registreredes evne og vilje til at betale i andre skyldforhold.

Bliver bureauet bekendt med omstændigheder, der tyder på, at en oplysning eller en bedømmelse kan være urigtig eller vildledende, eventuelt på

grund af en henvendelse herom fra en registreret, må bureauet foretage rimelige undersøgelser af forholdet med henblik på en vurdering af, om oplysningen m. v. er urigtig eller vildledende. Ved objektive oplysninger som f. eks. navn, adresse, civilstand, beskæftigelse og indtægtsforhold vil det ikke volde vanskeligheder at godtgøre, at en oplysning er urigtig. Også ved oplysninger eller bedømmelse, der f. eks. går ud på, at kredit frarådes, vil den registrerede ofte ligge inde med sådanne oplysninger om sin situation, at en etableret kontakt mellem ham og bureauet normalt vil kunne føre til en afklaring af spørgsmålet.

Til § 12.

Bestemmelsen svarer i realiteten til § 9, 2. og 3. pkt., i betænkningssudkastet. Efter betænkningssudkastet skulle kreditoplysningsbureauet dog kun foretage berigtigelse i forhold til trediemand, såfremt den urigtige eller vildledende oplysning eller vurdering havde betydning for en vurdering af den registreredes økonomiske soliditet og kreditværdighed. Den bedømmelse, som et kreditoplysningsbureau herefter skal foretage med hensyn til virkningen af den urigtige oplysning m. v., vil normalt være vanskelig og kunne give anledning til fejlskøn fra bureauernes side. Justitsministeriet har derfor fundet det rimeligt, at bureauerne i alle tilfælde, hvor det konstateres, at der er afgivet urigtige oplysninger m. v., foretager en berigtigelse.

En meddelelse om berigtigelse til modtagerne af den urigtige eller vildledende oplysning eller bedømmelse er særlig byrdefuld for bureauerne, når der er tale om forkerte oplysninger i udsendte publikationer. På den anden side må bureauerne tilskyndes til at være særlig påpasselige, når de udsender sådanne publikationer. Hertil kommer, at hverken bureauerne eller de registrerede vil kunne overskue, hvilke virkninger udsendelsen af de pågældende urigtige oplysninger m. v. vil få, idet man ikke kan afgøre, hvem der ud over abonnenterne får adgang til publikationen og anvender oplysningerne. Bureauerne må derfor efter justitsministeriets opfattelse være forpligtet til snarest muligt at foretage berigtigelse i form af rettelsesblade o. l., såfremt der konstateres fejl i publikationen.

Der er naturligvis intet til hinder for, at bureauet opnår den registreredes samtykke til at undlade at foretage berigtigelse.

Medens den registrerede ikke i henhold til § 9 har umiddelbar acces til modtagernes navne, men kun til indholdet af de videregivne oplysninger, har han i en berigtigelsessituation krav på at få op-

F. t. l. om private registre.

lyst, hvem der har modtaget oplysninger eller bedømmelser inden for de sidste 6 måneder, før bureauet blev bekendt med forholdet. Dette skyldes, at der i denne situation er et særligt hensyn at tage til den registrerede, som ved bureauets videregivelse kan have lidt et økonomisk tab eller kan have været udsat for en erstatningspådragende frodskrænkelse. Endvidere betyder reglen, at den registrerede får mulighed for at henvende sig direkte til forespørgerne, hvilket i sig selv kan virke procesbesparende.

Til § 13.

Bestemmelsen sammenholdt med forslagets §§ 11 og 12 svarer bortset fra stk. 3 i det væsentlige til §§ 10 og 11 i betænkningssudkastet.

Efter bestemmelsen i *stk. 1* har bureauet pligt til at besvare en henvendelse fra en registreret om sletning eller berigtigelse.

Afslår bureauet at foretage den krævede sletning eller berigtigelse, eventuelt efter at have foretaget den prøvelse af spørgsmålet, som bureauet er forpligtet til efter bestemmelsen i § 11, kan den registrerede efter § 13, stk. 2, indbringe sagen for registertilsynet, der på grundlag af oplysninger fra parterne træffer afgørelse i sagen. Den registrerede skal indbringe sagen inden 4 uger efter modtagelsen af bureauets svar eller udløbet af svarfristen. Denne frist er indsat for at sikre, at bureauets forpligtelse efter § 12 til at foretage berigtigelse overfor de trediemænd, der har modtaget oplysningen inden for de sidste 6 måneder før, bureauet er blevet bekendt med forholdet, ikke skal blive for byrdefuld, idet 6 måneders perioden skal regnes tilbage fra det tidspunkt, hvor den registrerede gjorde bureauet bekendt med forholdet.

Efter *stk. 3* skal kreditoplysningsbureauernes besvarelser af henvendelser fra registrerede om sletning eller berigtigelse indeholde en klagevejledning.

Til § 14.

Bestemmelsen svarer til § 12 i betænkningssudkastet.

Efter denne bestemmelse må bureauets registre kun overgives eller overdrages til andre anmeldte kreditoplysningsbureauer. Herved tilsikres, at et oplysningsbureaus totale basismateriale ikke overføres til virksomheder, der ikke er underkastet reglerne i kapitel 3. Reglen medfører endvidere, at hele registre ikke kan overdrages til udenlandske kreditoplysningsbureauer, medmindre disse tillige driver denne virksomhed her i landet og dermed er undergivet dansk jurisdiktion.

Bestemmelsen forhindrer ikke, at udenlandske bureauer etablerer sig her i landet, og forbyder heller ikke, at der afgives sædvanlige soliditetsoplysninger til udenlandske virksomheder. Bestemmelsen skønnes således ikke at ville stride mod EØF-traktatens regler om etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser, jfr. herved EF Rådets direktiv af 12. januar 1967 (se De Europæiske Fællesskabers Tidende 140/67 af 19. januar 1967) om gennemførelse af etableringsfrihed og fri udveksling af tjenesteydelser for bl. a. oplysningsbureauer.

Endvidere bestemmes det, at overdragelsen af et register skal anmeldes til registertilsynet. Pligten til at give tilsynet meddelelse om overdragelsen er et naturligt supplement til reglerne i § 6 om anmeldelse.

Til kapitel 4.

Virksomheder, der omfattes af dette kapitel, foretager adressering og udsendelse af meddelelser, typisk reklamer, til bestemte grupper af personer eller virksomheder. I almindelighed udgiver vedkommende bureau publikationer over, hvilke grupper man påtager sig at udsende meddelelser til, samt hvor mange adressater der findes inden for de enkelte grupper.

De oplysninger, der danner grundlag for gruppeinddelingerne, fås primært fra telefonbøger, vejvisere og andre offentligt tilgængelige kilder. I dag anvendes der i de fleste tilfælde en inddeling i grupper efter stilling, erhverv eller branche. Der anvendes dog også inddeling på basis af andre oplysninger, f. eks. på grundlag af oplysninger om fritidsinteresser, og der kan tænkes inddeling på grundlag af oplysninger om indkomstforhold, således at meddelelser f. eks. kan udsendes til alle lystfiskere eller alle med en indtægt over 100.000 kr. De teoretiske muligheder for typer af grupper er således talrige.

Efter justitsministeriets opfattelse er der, som forholdene er i dag, ikke afgørende behov for en nærmere regulering af disse bureauers virksomhed. Der bør imidlertid kun være adgang til at lave gruppeinddelinger, der bygger på bestemte alment anerkendte kriterier. Adresseringsbureauerne bør f. eks. ikke kunne registrere oplysninger om indkomstforhold.

Da en del personer endvidere finder det ubehageligt gang på gang at modtage reklamemateriale og lignende, som udsendes ved hjælp af sådanne adresseringsregistre, bør enhver kunne forlange sig slettet af registrene.

Til § 15.

Til stk. 1.

Bestemmelsen svarer med redaktionelle ændringer til § 14, stk. 1, i betænkningssudkastet.

Reglen i *stk. 1* bestemmer, hvilke oplysninger adresserings- og kuverteringsbureauer må registrere. Som eksempler på oplysninger, der danner grundlag for inddeling i alment anerkendte grupper, kan nævnes mænd, kvinder, børn, eventuelt inddelt i aldersgrupper, folkepensionister, husejere, sommerhusejere, bilejere og lignende.

Til stk. 2.

I bestemmelsen er det præciseret, hvilke oplysninger der under ingen omstændigheder, bortset fra de særlige tilfælde, der omfattes af § 17, må optages i virksomhedens registre. Det er oplysninger, som formentlig allerede efter *stk. 1* ikke ville kunne registreres. Det er dog fundet hensigtsmæssigt at foretage en præcisering i selve lovteksten.

Der er endvidere medtaget en hjemmel til for justitsministeren at fastsætte yderligere begrænsninger i adgangen til at foretage registrering af bestemte typer oplysninger.

Til § 16.

Bestemmelsen i *stk. 1* svarer til § 15 i betænkningssudkastet.

Som anført under de indledende bemærkninger til kapitel 4 finder en del mennesker det ubehageligt at skulle have besværet ved at modtage det reklamemateriale og lignende, som udsendes bl. a. ved hjælp af adresseringsbureauernes adresseregistre. På den baggrund er det fundet rimeligt at medtage en bestemmelse, hvorefter enhver over for bureauet kan kræve sig slettet af dets registre.

Bestemmelsen i *stk. 2* har til formål at sikre, at adgangen til at blive slettet af et bureaux registre kan udnyttes også i de almindeligt forekommende tilfælde, hvor det ikke af fremsendelsen fremgår, hvilket bureau der har forestået udsendelsen eller kuverteringen.

Til § 17.

Bestemmelsen svarer med sproglige ændringer til § 14, stk. 3, i betænkningssudkastet.

Ved bestemmelsen foreslås den retlige standard i § 15, stk. 1, og bestemmelsen i § 15, stk. 2, fraveget i en særlig relation. Bestemmelsen indebærer, at foreninger og lignende uanset deres art vil kunne overdrage medlemsfortegnelser med henblik på udsendelse af foreningsmeddelelser, men bureauet må i sådanne tilfælde ikke uden vedkommende forenings samtykke benytte den gruppeind-

deling, det herved får i hænde, til videresalg eller til udsendelse af meddelelser for tredie mand. Baggrunden herfor er, at det kan være helt legitimt, at foreninger m. v. overdrager udsendelsesopgaver til virksomheder, der har specialiseret sig heri. Såfremt f. eks. Katolsk Ugeblad eller meddelelser til medlemmer af Foreningen af Vanføre eller Diabetikerforeningen udsendes via et adresseringsbureau, må bureauet derfor ikke uden den pågældende forenings samtykke bruge medlemslisten på anden måde. Noget andet er, at foreninger kan tænkes at have interesse i, at bureauet bruger listen i videre omfang, f. eks. kunne Diabetikerforeningen måske have interesse i, at bureauet fik adgang til at benytte medlemsfortegnelsen til udsendelse af meddelelser fra forhandlere af sukkerfri næringsmidler. Efter bestemmelsen kræves foreningens samtykke hertil. Vil et medlem af foreningen slettes af den pågældende fortegnelse, må han reagere gennem den pågældende forening eller opgive sit medlemskab og rette henvendelse til bureauet om sletelse.

Til kapitel 5.

Bestemmelserne i dette kapitel er nye i forhold til betænkningssudkastet.

Virksomheder m. v. anvender i stigende omfang elektronisk databehandling af registre. Anskaffer en virksomhed selv det fornødne edb-materiel, opstår der ikke ved brugen af elektronisk databehandling problemer med hensyn til ansvar for registrering, videregivelse og sikkerhed, der ikke allerede kendes fra de manuelt førte registre. Det er alene metoderne til løsning af disse problemer, der bliver anderledes. I tilfælde, hvor virksomheden overlader den elektroniske databehandling til et edb-servicebureau, opstår der derimod problemer med hensyn til ansvaret for de nævnte områder. Overladelser af registre til behandling i et edb-servicebureau er som anført under bemærkningerne til § 3 ikke videregivelse i lovens forstand, og servicebureauet bliver ikke herved bruger af det pågældende register. Opbevaring eller elektronisk databehandling af registeret påfører således ikke edb-servicebureauet et selvstændigt strafansvar, selv om det viser sig, at registeret er oprettet i strid med denne lov, eller at en videregivelse til tredie mand, der er udført af servicebureauet som led i den aftalte opgave, er stridende mod lovens bestemmelser om videregivelse. En registreret vil heller ikke over for servicebureauet kunne kræve egenaccess eller berigtigelse, men må rette henvendelsen herom til den virksomhed m. v., der har oprettet og bruger registeret. Registertilsynet vil deri-

mod efter bestemmelserne i forslaget § 21, stk. 1 og 2, og bestemmelser fastsat i medfør af forslaget § 22 kunne pålægge edb-servicebureauet at foretage slettelse af bestemte oplysninger eller hele registeret.

Foretager edb-servicebureauet videregivelse uden tilladelse fra ejeren af registeret, vil det normalt ikke være muligt at gøre denne strafferetlig ansvarlig for en eventuel overtrædelse af loven. Der synes bl. a. på den baggrund at være behov for, at der fastsættes nærmere regler om edb-servicebureauers virksomhed, herunder regler der præciserer, i hvilket omfang bureauerne må anvende de modtagne oplysninger, og regler om sikkerhedsforanstaltninger imod misbrug m. v.

Da størstedelen af de offentlige registre, hvortil der anvendes elektronisk databehandling, overlades til private edb-servicebureauer – for størstedelens vedkommende Datacentralen og Kommunedata – er det fundet hensigtsmæssigt også at lade bestemmelserne omfatte opgaver, der udføres for offentlige myndigheder.

Til § 18.

Til stk. 1 og 2.

Bestemmelserne angiver, hvilken virksomhed der omfattes. Bestemmelserne omfatter ikke alene de egentlige edb-servicebureauer, men også andre, der for trediemand udfører de nævnte opgaver. Det kan således også være almindelige erhvervsvirksomheder, der udlejer eller sælger overskydende maskinkapacitet, eller revisorer, der ud over almindelig revisionsvirksomhed for deres kunder også løbende foretager elektronisk databehandling af kundernes registre.

Elektronisk databehandling af enhver oplysning, der kan henføres til bestemte personer, indebærer navnlig på grund af samkøringmulighederne en misbrugsrisiko, også selv om kendskabet til de pågældende oplysninger isoleret set ikke kan medføre integritetskrænkelser. Det er derfor fundet hensigtsmæssigt, at bestemmelserne omfatter sådanne registre, uanset at loven om de private registre i øvrigt har et noget snævrere anvendelsesområde med hensyn til personoplysninger.

Afgrænsningen af, hvad der skal forstås ved personoplysninger, svarer til, hvad der er fastsat i forslaget til lov om offentlige myndigheders registre.

Bestemmelsen i stk. 1 foreskriver en pligt til at indgive anmeldelse til registertilsynet, der herefter vil få mulighed for at kontrollere servicebureauet og eventuelt pålægge supplerende sikkerhedsforanstaltninger.

Til stk. 3.

Bestemmelsen sikrer imod en videregivelse, der ikke sker på ejeren af registerets ansvar. I tilfælde, hvor en videregivelse af oplysninger fra registeret er aftalt med ejeren, er det ham, der er ansvarlig for eventuelle overtrædelser af reglerne om videregivelse i denne eller anden lovgivning. Bestemmelsen om, at registeret ikke uden tilladelse må opbevares eller bearbejdes hos andre eller i udlandet, er medtaget bl. a. for at sikre, at der findes en ansvarlig også efter bestemmelserne i forslaget § 19 om overladelse af visse registre til elektronisk databehandling i udlandet.

Til stk. 4.

Efter bestemmelsen skal virksomhederne træffe fornødne sikkerhedsforanstaltninger mod misbrug m. v. Omfanget og arten af sikkerhedsforanstaltningerne må navnlig afhænge af, hvilke typer registre der behandles. Registertilsynet vil kunne yde virksomhederne vejledning herom. Om sikkerhedsforanstaltninger i forbindelse med elektronisk databehandling kan henvises nærmere til redegørelsen i afsnit 7.4.1. (side 166 ff.) i betænkningen om de offentlige registre.

Til kapitel 6.

Bestemmelserne i dette kapitel er nye i forhold til betænkningssudkastet. Om baggrunden herfor henvises til pkt. 5 i de almindelige bemærkninger.

Til § 19.

Uden for lovens område falder registre, der er oprettet i udlandet. Det gælder også, selv om registeret indeholder oplysninger om personer og virksomheder her i landet. Er selve registeret placeret her i landet, vil det derimod principielt være omfattet af loven, se dog forslaget § 19, stk. 2, 3. pkt.

Bestemmelsen i *stk. 1* tager i det væsentlige sigte på at hindre omgælse af de danske regler, herunder om anmeldelse og tilladelse til forskellige former for registeraktiviteter. Uden bestemmelsen kunne det eventuelt være fristende at etablere registeret i udlandet og oparbejde det på grundlag af enkeltoplysninger indsamlet af personer eller virksomheder, der er placeret her i landet.

Efter bestemmelsens 2. pkt. skal registertilsynets tilladelse indhentes. En tilladelse vil efter *stk. 3* kun blive meddelt, såfremt tilsynet finder, at der ikke vil ske en væsentlig forringelse af den registreredes beskyttelse, og dette vil eventuelt kunne ske gennem fastsættelse af vilkår for tilladelsen. I bedømmelsen vil indgå, hvilke beskyttelsesregler, der

findes i det pågældende land, herunder bl. a., i hvilket omfang den registrerede vil kunne få adgang til egenaces o. l.

Til stk. 2.

Efter bestemmelsen kræves tilladelse til overladelse af registre, der indeholder de følsomme oplysninger, der er nævnt i § 3, stk. 2, til elektronisk databehandling i udlandet. Det samme gælder systematisk indsamling af sådanne oplysninger med henblik på elektronisk databehandling i udlandet.

Bestemmelsen omfatter ikke alene overladelse af oplysninger til edb-servicebureauer i udlandet, herunder hvor et edb-servicebureau her i landet ønsker at overlade hele eller dele af behandlingen til en afdeling af bureauet, der er placeret i udlandet, men også tilfælde, hvor en virksomhed får bearbejdet sine registre i en afdeling af virksomheden, der er placeret i udlandet.

Til stk. 4.

Efter bestemmelsen kan justitsministeren fastsætte regler, hvorefter kravet om tilladelse bortfalder i forhold til bestemte lande eller bestemte typer registre. Bemyndigelsen kan kun udnyttes til opfyldelse af internationale aftaler eller i øvrigt til fremme af internationalt samarbejde om regulering af den virksomhed, der omfattes af loven.

I et sådant internationalt samarbejde vil der formentlig bl. a. indgå aftaler om, at de deltagende landes tilsynsmyndigheder skal føre tilsyn med registeraktiviteterne, således som bestemmelsen i forslaget § 22 giver hjemmel til for den danske tilsynsmyndigheds vedkommende.

Til kapitel 7.

I lovforslaget om offentlige myndigheders registre stilles forslag om oprettelse af en fælles tilsynsmyndighed. Dette kapitel indeholder de nærmere regler om registertilsynets beføjelser med hensyn til registre, der omfattes af denne lov. De tilsvarende regler for så vidt angår offentlige myndigheders registre indeholdes i §§ 25 og 26 i lovforslaget herom.

Til § 20.

Efter *stk. 1* skal registertilsynet føre tilsyn med, at der ikke sker overtrædelse af loven m. v. Det kan gennemføres dels som et løbende tilsyn og dels ved nærmere undersøgelse, f. eks. i forbindelse med konkrete klager.

Efter *stk. 2* kan registertilsynet kræve enhver oplysning, der er af betydning for udøvelsen af tilsynet. For så vidt angår registre, der føres i henhold

til tilladelse efter § 3, stk. 3, eller i medfør af regler fastsat efter § 3, stk. 5, kreditoplysningsbureauer, edb-servicebureauer og virksomheder, der har tilladelser til at overlade oplysninger til registrering eller til elektronisk databehandling i udlandet efter § 19, stk. 1 og 2, har registertilsynet – foruden at kræve forelagt alle oplysninger om registreringerne – til enhver tid uden retskendelse adgang til de lokaler, hvorfra registre administreres, og hvor registre eller de tekniske hjælpemidler opbevares eller anvendes. Inspektionen kan således ikke blot foretages hos ejeren af registeret, men også i lokaler, der tilhører et edb-servicebureau eller andre, der bearbejder eller opbevarer registeret. Der kan herunder foretages inspektion i lokaler, hvorfra der umiddelbart kan trækkes på registeret, f. eks. fra terminaler. Under inspektionsbesøgene vil der bl. a. være mulighed for at undersøge, om sikkerhedsforanstaltningerne er forskriftsmæssige og i øvrigt betryggende, ligesom der vil være adgang til selve registeret, programmer m. v. og til at undersøge, om de administrative rutiner med hensyn til registrering og videregivelse af oplysninger er forsvarlige. Tilsynet vil herunder selv kunne foretage udtræk af registeret.

Til § 21.

Efter denne bestemmelse kan registertilsynet forbyde nærmere angivne registreringer, som findes at være i strid med lovens bestemmelser, eller meddele pålæg til virksomheder m. v. Bestemmelsen angiver, hvilke muligheder registertilsynet har for at sikre sig, at loven overholdes. Konstaters der direkte strafbare overtrædelser af loven, kan tilsynet endvidere indgive politianmeldelse herom.

Efter *stk. 1* og *2* kan tilsynet meddele pålæg om, at registrering eller videregivelse af oplysninger i strid med loven skal ophøre, og at eksisterende registre, der føres i strid med loven eller et meddelt pålæg, skal slettes. Bestemmelsen må bl. a. ses på baggrund af, at justitsministeriet ikke har fundet det rigtigt at gøre overtrædelse af bestemmelserne i § 1 og § 3, stk. 1, umiddelbart strafsanktioneret og i stedet gjort sanktion i form af straf betinget af, at registertilsynet med et påbud har tilkendegivet, at registreringen eller videregivelsen er i strid med loven, således at straf først kan pålægges, såfremt der sker overtrædelse af påbudet, jfr. også bemærkningerne til § 25, stk. 1.

Såfremt tilsynet konstaterer, at en virksomhed m. v. anvender fremgangsmåder i forbindelse med indsamling eller videregivelse af oplysninger, der medfører en væsentlig risiko for, at der registreres eller videregives urigtige eller vildledende oplys-

ninger, eller oplysninger, som ikke må registreres eller videregives, kan tilsynet i medfør af *stk. 3* forbyde den pågældende fremgangsmåde. Det kan f. eks. være, at et kreditoplysningsbureau anvender en indsamlingsmetode, hvor det kan konstateres, at en del af de fremkomne oplysninger er direkte forkerte eller misvisende, eller at bureauet anvender en form for videregivelse, der indebærer, at oplysninger vil kunne virke vildledende for adressaterne. Bestemmelsen kan endvidere tænkes anvendt i tilfælde, hvor en erhvervsdrivende videregiver oplysninger som nævnt i § 3, stk. 2, uden på tilstrækkelig måde at sikre sig, at videregivelsen opfylder betingelserne i § 4, stk. 1, eller er omfattet af bestemmelsen i § 4, stk. 3.

Efter *stk. 4* kan tilsynet f. eks. pålægge en virksomhed m. v. at gennemgå et register, som tilsynet har fundet indeholder urigtige oplysninger, med henblik på udslettelse af de pågældende oplysninger. Tilsynet kan endvidere pålægge virksomheden at indføre kontrolforanstaltninger til sikring af, at sådanne oplysninger ikke i fremtiden registreres eller videregives. Endelig kan tilsynet pålægge virksomheden at gennemføre foranstaltninger til sikring eller forebyggelse mod, at oplysningerne ikke misbruges eller kommer til uvedkommendes kundskab. Omfanget af sådanne sikkerhedsforanstaltninger vil navnlig afhænge af, hvilke oplysninger der registreres i den pågældende virksomhed. Det kan f. eks. være foranstaltninger, der sikrer, at kun de medarbejdere i virksomheden, der skal benytte de pågældende oplysninger, får adgang her til, og at det i rimeligt omfang sikres, at et eventuelt misbrug fra sådanne medarbejders side kan afsløres. Det kan endvidere være sikring imod, at indholdet af registeret på grund af sløseri eller lignende kommer til uvedkommendes kendskab. For så vidt angår sikkerhedsforanstaltninger i forbindelse med registre, der føres ved hjælp af edb, kan i øvrigt henvises nærmere til redegørelsen i afsnit 7.4.1 (side 166 ff.) i betænkningen om de offentlige registre.

Til § 22.

Efter bestemmelsen kan justitsministeren til opfyldelse af international aftale eller i øvrigt til fremme af internationalt samarbejde om kontrol med den art af virksomhed, der omfattes af loven, fastsætte regler bl. a. om registertilsynets samarbejde med udenlandske tilsynsmyndigheder. Til gennemførelse af kontrollen kan bl. a. fastsættes regler om anmeldelsespligt, f. eks. i tilfælde, hvor edb-servicebureauer modtager opgaver fra udlandet. Der kan endvidere fastsættes regler om, at

det kan påbydes, at et bestemt register udslettes eventuelt efter anmodning fra en udenlandsk tilsynsmyndighed. Der vil endvidere kunne fastsættes regler om, at registertilsynets adgang til inspektion på stedet udvides til at omfatte andre registre end nævnt i § 20, stk. 3. Registertilsynets adgang til at udøve det almindelige tilsyn følger umiddelbart af forslaget § 20, stk. 1 og 2.

De nævnte regler vil fortrinsvis blive fastsat som led i et samarbejde med et eller flere lande om en lempeligere adgang til datatransmission over landegrænserne. Der kan i den forbindelse henvises til pkt. 5 i de almindelige bemærkninger.

Til § 23.

Efter bestemmelsen skal registertilsynets afgørelser efter denne lov ikke kunne indbringes for anden administrativ myndighed. Bestemmelsen svarer til § 11, 1. pkt., i betænkningssudkastet, men omfatter som anført samtlige afgørelser, tilsynet træffer i medfør af loven.

Til § 24.

For at sikre en hensigtsmæssig administration bemyndiges registertilsynet i *stk. 1* til at fastsætte regler om form og indhold med hensyn til anmeldelser og ansøgninger efter loven. Det vil formentlig være hensigtsmæssigt, at der fastsættes regler om anvendelse af blanketter, der udformes af registertilsynet, i forbindelse med indgivelse af anmeldelser og ansøgninger. På den måde vil virksomhederne m. v. uden for store vanskeligheder kunne give alle oplysninger, som tilsynet finder relevante i forbindelse med en anmeldelse eller indgivelse af en ansøgning efter loven.

Efter bestemmelsen i *stk. 2* kan justitsministeren fastsætte regler om betaling af gebyr til dækning af udgifterne ved tilsynets virksomhed efter loven.

Til § 25.

Affattelsen af bestemmelsen i *stk. 1* har til formål at sikre, at handlinger, der tillige indebærer en overtrædelse af bestemmelser, der kan medføre en højere straf, kan henføres under sådanne bestemmelser. Der tænkes her navnlig på bestemmelsen i straffelovens § 264 d om bl. a. forsætlig, uberettiget videregivelse af oplysninger om en anden persons private forhold. Overtrædelse af denne bestemmelse kan straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 6 måneder.

Afgrænsningen af lovens område og fortolkningen af standarder, der er indeholdt i § 3, stk. 1, vil navnlig i den første tid efter lovens ikrafttræden formentlig kunne give anledning til tvivls-

spørgsmål i forbindelse med oprettelse og brug af registre. Justitsministeriet har derfor af principielle grunde ikke fundet, at handlinger, der findes at være en overtrædelse af bestemmelserne i lovens § 1, og § 3, stk. 1, burde gøres umiddelbart strafbare. Registertilsynet vil med hjemmel i forslagets § 21 kunne meddele forbud eller påbud til gennemførelse af de pågældende bestemmelser, og undladelse af at efterkomme sådanne forbud og påbud vil herefter kunne straffes i medfør af bestemmelsen i § 25, stk. 1, nr. 5.

Til § 26.

Justitsministeriet har med udgangspunkt i de kriminalpolitiske synspunkter, der ligger bag straffelovens bestemmelse i § 78 om, at strafbare forhold ikke bør medføre tab af borgerlige rettigheder, ikke fundet, at der administrativt bør kunne nægtes personer, der er straffede, adgang til at få tilladelse til at drive virksomhed, der er omfattet af loven. Justitsministeriet har derimod i fortsættelse af de synspunkter, der har fundet udtryk i registerudvalgets betænkning, jfr. herved betænkningssudkastets § 13, ment, at der bør være adgang til ved dom for strafbart forhold at frakende en person retten til at drive eller være beskæftiget med de særlige registre, der er nævnt i § 3, stk. 3, kreditoplysningsvirksomhed og edb-servicevirksomhed, når det udviste forhold begrundet en nærliggende fare for misbrug. Bestemmelsen om frakendelse svarer til den, der er fastsat i straffelovens § 79, stk. 1, 1. pkt. om udøvelse af virksomhed, der kræver en særlig offentlig autorisation eller godkendelse.

Til kapitel 8.

Til § 27.

Som følge af indførelsen af bestemmelserne i kapitel 3 om kreditoplysningsbureauer ophæves i *stk. 2* bestemmelsen i § 1, stk. 1, nr. 3, i loven om ydelse af juridisk bistand samt om inkasso- og detektivvirksomhed m. v., hvori det bestemmes, at den, der i erhvervsmæssig øjemed driver virksomhed »med tilvejebringelse af oplysninger til bedømmelse af personers eller selskabers økonomiske soliditet m. v. (oplysningsbureauer)«, er omfattet af den pågældende lov.

Til § 28.

Bestemmelsen indeholder overgangsbestemmelser, der sikrer, at virksomhed, hvortil der efter loven kræves anmeldelse eller tilladelse, inden en vis frist indsender anmeldelse eller ansøgning om tilladelse.

Bestemmelsen i *stk. 2*, der svarer til § 22, stk. 2, i betænkningssudkastet, tillader, at de eksisterende kreditoplysningsbureauer gennemfører en gradvis opfyldelse af bestemmelsen i forslagets § 8 om underretning til dem, der allerede er optaget i registeret.

Til § 29.

Området må anses for et særanliggende efter den færøske hjemmestyrelov.

Loven skal gælde umiddelbart for Grønland. Det gælder også bestemmelsen i forslagets § 26, uanset at den grønlandske kriminallov ikke indeholder bestemmelser svarende til straffelovens § 79.